

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине** Небојша Марковић,
- **пуномоћници оштећених** Наташа Кандић и Марина Кљајић,
- **сви оптужени,**
- **и браниоци:**
 - адв. Бранкица Мајкић - бранилац опт. Деветака и Девчића,
 - адв. Градимир Налић - бранилац опт. Радојчића,
 - адв. Војислав Вукотић - бранилац опт. Крњајића,
 - адв. Бранко Лукић, бранилац опт. Миодрага Димитријевића и Влајковића,
 - адв. Јасмина Живић - бранилац опт. Перића,
 - адв. Бранко Димић, бранилац опт. Јосиповића,
 - адв. Гордана Живановић - бранилац опт. Јована Димитријевића, а на данашњем главном претресу мењаће и адв. Слободана Живковића - браниоца оптужених Стојановића и Бачића, према коме је поступак раздвојен,
 - адв. Бранислава Фурјановић, бранилац оптужених Косијера и Стевановића,
 - адв. Радослав Шошкић, бранилац опт. Николајидиса.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 43 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се испитивање сведока врши путем видеоконференцијске везе успостављене са Жупанијским судом у Вуковару, у присуству судије Јадранке Курбел и судијског помоћника Вишег суда у Београду Кристине Жунјић.

СВЕДОК БОЖО ПЕРИЧИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Перичићу, да ли се чујемо?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Добар дан, чујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам најпре узети Ваше податке, име Вашег оца реците ми?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Антон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Антона. Шта сте по занимању?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Био сам радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад у пензији, је ли?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању радник, сада у пензији. Реците ми годину рођења и где сте рођени?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: 07.01.1928.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен 1928. године, у ком месту?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нови Винодолски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Новом Винодолском. Адреса Ваша садашња?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Садашња адреса Анте Старчевића 9, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са пребивалиштем у Ловасу, Улица Анте Старчевића број 9.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ, од оца Антона, рођен 07.01.1928. године у Новом Винодолском, по занимању радник, сада у пензији, са станом у Ловасу, Улица Анте Старчевића број 9.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених па ћете рећи суду да ли Вам је неко од њих род неки: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис, да ли Вам је неко род од ових које сам прочитала?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нико, нико, нико ми није род.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перичићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато нећу прећутати.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: И да ништа нећу прећутати што ми је познато, уколико се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових четрнаест лица које сам Вам прочитала због

кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и то ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила приликом напада, затим убиства, телесна повређивања и противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и страдање цивила на тзв. минском пољу. Испричаћете суду.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Је ли ја требам одговорити нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас је тужилац предложио за сведока у овом предмету, испричаћете суду све оно што је Вама познато у вези дешавања у овом периоду у селу, да ли ове оптужене познајете, кога познајете, све што Вам је познато у вези овога што је предмет оптужбе.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Па познајем свију скоро, Ловашчане познајем свију, али што се тиче свега које каквог посла по Ловасу за време тог напада ништа ми није познато, никоме само Крњајићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте суду шта се то дешавало за време напада, где сте Ви били?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам био код куће, ја и супруга колико се сјећам. Он је звао «Чика Божо», «да», «Ко има с вама, јесте ли сами», «Нисам», «Ко има с вама», «Супруга», «Нека изиђе и она вани, изиђите ван». И ми смо изишли ван и тако, шта ја знам, видим тамо један младић, дечкић стоји са пушком упереном у мене. Ја сам иначе био у самој кошуљи, у кошуљи сам био и гледам у њега и кажем, да извинете сви скупа, «Коју пичку материну држиш ту пушку на готовс, видиш да сам гоја, да сам у кошуљи», то сам му рекао. И ја погледам у Крњајић, а Крњајић склонио очи од мене. Ја њему се обратим рачунам он је сељанин он ће му нешто рећи, а он је њега упутио на то, разумете ме, јер је тај младић ваљда тамо куд је његова сестра у друго село удана, он је тамо њега нашао и организирао, шта ли је било, не знам, тако сам чуо од људи. И толико о томе. И после овамо, онамо, ајде овамо, ајде онамо. Ту је била приколица нека моја између нас и они мене зову тамо к себи, ја идем али се ја мало дам испред приколице да ме приколица мало као штити, је ли, иако нисам баш толико сумњао ништа, и међутим ја једанпут осетим нешто топло у ципели. Кад ја оно ципела пуна крви, разумете ме, и тако. Ја шта ћу, ја не знам што, ни како, ја погледам у њих, а они се сњушише и тамо причаше, међутим ја док ми је била рана још врућа ја брже се окренем и преко дворишта да

побегнем, разумете. И држи, држи и побегнем и таман сам прелазео преко неке ограде, тамо је био пас од сина ми, велики онај вучјак и он јадан стао и гледа у мене иако ме није ни познавао ништа од прије. И то је била, чудеса су то била. Имао сам говеда, нису рикали, нису добили воде, нити су добиле јести, нису добиле ништа, а ништа није тражило, ни бикови се нису бунили, ништа, ништа, никако, све је било ко народ јадна, уплашено и зачарано и шта ја знам. И тако сам ја некако успео побећи, а они су за мношћу пуцали и летели, трчали, не знам што и како, али нису знали куда и бојали се ваљда ићи, била је велика коровина па се бојали ићи, шта ли. Ја сам дошао насупрот друге улице, сад би ишао у неку кућу али бојим се не знам куда, бојим се прећи преко улице да ме неко не види и тако. И наједанпут отворим, да, узмем од човека од сусједа једнога преко улице, из друге улице, узмем кошуљу са сушила и замотам мало ногу. Међутим одем до врата велике капије и угледам на супротној страни улице човек затвара, да ће затворити капију. Ја се мало као накашљем да га опоменем, он се окрене, ја кажем «Мато, сачекај, ја сам». И он ме је сачекао и тако ја са њим, али сам ја једва ишао већ, рана је охладила и искрварио сам и тако више нисам знао шта ћу и како ћу. Дошао сам код њега и сјео, питам имаш ли ти мало ракије Мато, «Баш немам», добро, ајде. Имаш ли какву крпу да замотам ову ногу, ово ми је туђа кошуља па ћу је ту код тебе оставити и тако, каже «Баш немам ништа», а ја видим тамо где је његова жена прала тамо, нешто је прала тамо, патос, шта ли је, бацила, ја узмем ту крпу и замотам и дам њему кошуљу кажем «Мато, врати ову кошуљу Андри Девчићу и захвали му се тамо». И тако сам ја, реко имаш ли ти телефон, каже «Имам», ајми назови Јосу Палијана јер ја већ нисам у оном злу ни видио, ни ништа, ни тако. Каже «Не знам, ово, оно», а ја некако стискао очи, амо, тамо и некако потрефим на број тог Јосе и назовем ја Јосу. «Јоса, Божо је овде Перичић, ако би мени хтио отвори капију да ја не морам лупати на капији твојој». Међутим док сам ја дошао доле он је и чуо од некога да сам ја рањен и донео неки штап, комад дрвета ми донео и дошао прије него сам ја изашао од Мате и даје ми штап тај и тако, а ја сам онда Јоси рекао, «Јоса, били ти мене одвео до границе моје и твоје горе», каже «Би, би». И тако тај Јоса мене одведе, са мношћу оде и придржавао ме и тако.

Кад сам дошао до границе онда ме каже «Ајд, шта сад», добро, ја ћу полако сам, каже како будем мого и шта буде. Кад сам дошао

кући имао сам шта видети. Кућа је, телевизор, имао сам неке шиваћу машину нова је била, све је то избијено, оне даске избијене, тако телевизор, тако врата, тако кључанице, тако све. И кад имам шта видети бачена нам је била граната на кућу, данас сам водио овога господина и ова дјевојка што је била, водио сам да виде, нисам имао обнову. Обнову нисам ни имао јер сам имао Руса за бога, он је био главни, он је тражио само новаца. Сусједи смо били, није хтео доћи да види што је код мене. Ја кажем дођи па види, није хтео. Петнаест пута сам био у Загребу о свом трошку и не знам што и како, не знам где нисам био, све су они то обавестили и све су они то направили како су они хтели и шта су они хтели и дан данас мислим ко зна што и како, мислим, о њима свима, нарочито о том Русу јер је Српкињи дао трактор тамо негде кад су ишли на неку промоцију шта ли, Српкиња носила на трактору заставу хрватску као да је она. Она је, мени је сусједа била тамо у прогонству, па је она мени све причала. Имала је сина, запослила га тамо у хотел, хотел је имао и он је давао људима, хранио народ тамо и у једнога је пуцао који му је рекао «Је ли ово јело за човека», и тако. А господин Жељко Цирба он је њу наместио да носи заставу као да је њој син погинуо у домовинском рату и такве ствари.

Не знам све скупа што бих рекао. И онда сам како да кажем, да сад наставим како сам отеран у Шид. Дошла су четири војника по мене и један који је први био, он прави, да ће правити столицу од руку знате, да ме носе, знате, јер имали смо степенице неке и они нису разумели, видио сам ја да они не разумеју шта он хоће. И он мене ухвати сам и носи ме ван и однео ме у ауто, а ја сам мислио да они мене воде код доктора тамо у селу, међутим нису они о доктору ни сањали јер су добили обавјест од Крњајића што треба радити са мном и тако. И са мном у Шид. Ја сам дошао у Шид, међутим ајд сад, они се путем договарају хоће ли ме код некога генерала водити, шта ја знам, а један се сјети па каже «Што ће он код генерала, па није се човек бунио, није се човек противио, није се човек ништа», а ја појма немам шта они хоће, шта разговарају. И овај «па добро», каже и они мене тамо код војске истоваре. Онај ме неки капетан прими, почео ме хватати овако, онако и кад одједанпут каже «Хајде са мном у подрум доле». Ми у подрум неки, како бих назвао, не знам ни ја, је ли подрум или шта је. Кад смо дошли тамо један војник лежи с десне стране, један цивил с леве стране, а мени каже «тамо лези, тамо ћеш лећи и немој с ким речи да проговориш», добро. И

тако је било, тако сам био не знам колико времена. После су почели људи долазити, дотеривати људе и народ и шта ја знам кога све. И ту сам се напатио и најаукао, нисам знао што ћу, то су Исусове муке биле, разумете. Нико неће да ти пружи никакву прилику ни могућност. Ја тражим да ме дају на операцију неку, да ме дају тако и тако, да ово, да оно, а они мени довели неку научницу, неку девојчицу да она мени то вади кугле. А она кад је то видела једна она се уплашила и каже мени «Ја то нећу радити, ја ћу вас отровати, ја ћу вам направити зло, ја нисам вјешта у то, ја нисам способна за то, ја то нећу радити, и нећу, нећу, не могу ја то радити», и тако ме нису више ништа дирали, мислим у том погледу.

Међутим, сваки дан је настављено ко је шта. Једанпут је дошао неки од тих полицајаца из те, ти који су се побунили, шта ја знам, дошао је он има тамо неку, фамилијарно су били везани, фамилијарно, и дошао је да види, а ја вичем «Душане, за чега сам ја овде», вичем ја богати она се дворана, знате, то је била дворана, спортска дворана, она све звучи. За чега сам ја овде, па што сам ја овде, а овај капетан гледа у мене шта ја сад њему говорим слободно, ја говорим како је, да немам с никим ништа иначе сам био поштар у селу, 26 година сам био поштар нисам с никим ништа имао, нити сам имао проблема нити с поштом, ни са народом. И тако, тако је он долазио и ја му кажем, «Дај Душане богати, дај ме некако спаси, шта ћу ја овде», «Добро, ја ћу разговарати с овим, ја ћу разговарати с оним». Међутим дошао је он други пут, ја опет питам и говорим шта је и како, он јадан ништа, шта ће, не би радо казати, а био је и код мене кући али није казао да је био код мене јер се бојао човек да ће моја супруга негде рећи да је он био код мене знате, тако је паметан човек био. Кад је дошао трећи пут онда он мени каже за Крњајића како је он рекао «Божо тражи», као ја тражим, «да иде кући, да шта ће он тамо», а овај му Крњајић каже «Ако он иде кући, ти идеш на његово место», тако му је рекао, тако је тај Грковић рекао мени и такве ствари. Међутим ту сам ја остао, лагаћу мислим, нећу сад сетити се точно, мислим да сам 18 дана, 18 дана сам био ту у Шиду свега скупа са рањавањем и тако. И после су ме одвезли, после су ме одвезли у Бегејце у Банат, а ја сам стално био у кошуљи, у кошуљи сам био стално и ја кажем како ћу ја сада, реците ви мени како ћу ја јер је то мени све познато било, ја сам тамо кад прије тог случаја ја сам тамо радио па ми је све тамо познато како је и шта је. И један војник мени донесе доламицу,

донеси ми доламицу да обучем али мораш вратити чим дођеш тамо мораш скинути и вратити назад, међутим тако сам ја направио али ја нисам одмах позван унутра у бараку него вани на саслушање, на батине и на шта ја знам, на ово, на оно, па онда иди тамо али сам ја морао скинути и вратити овом човеку који је возио и који је био задужен за ту доламицу и тако сам њему вратио, а ја сам остао гоја и тако. И тако онда ми је након неколико дана, један – два дана дошла ћерка и донела ми нешто робе и донела ми које шта тамо и међутим ја лежим тамо сједим, шта ли, виче «ко је овде Перичић», ја сам реко. «Ајде, каже, ајде са мном дошла ти је ћерка», а ја кад сам кренуо са њим ја кажем знате реко, ја сам човек и у годинама и све, нисам баш за ту шалу, то није права шала, а он каже «Дошла ти је Иванка» тако рече. Реко хвала лијепо, сад вам хвала, сад сам видио да не лаже. И тако ме доведе тамо у њихову кухињу, шта ли, и ту је била ћерка и то ми дала. Ту сам мало остао једно 15-20 минута и каже командант тај што је командант био који ме је спасио, он ме је и спасио, он ме је послао код доктора кад сам дошао у Бегејце, нисам ни ноћио тамо него сам отишао у Зрењанин у болницу и тамо сам опериран и тако, а кад ме је нашао, дошао је и пита каже «А шта ти», ја завратим ногавицу кажем, рањен сам. Каже «Ја видим да си рањен, а зашто ниси лечен», а ја онако мислим се, па што он мене пита, он зна зашто ја нисам лечен, види он где сам ја. Кажем ја, онако смислим, па реко није до мене, а он каже, овко упре прстом у дежурног официра каже «Зови тога и тога да човек иде у болницу». Каже «Недеља је», каже «Нема недеље, каква недеља, нема недеље, нема човек три ноге него две» тако му каже. И тако онај зове и дође ауто за сат, два и тако ајдемо ми и кад смо дошли у Зрењанин идемо оним ходницима, наједанпут неки иде око 150 кила било у њему, иде из подрума, виче он «Како га то водите», а овај што је био превозник, што ме возио каже «А ујо, јебо му ти матер каже, јел си га овде довео каже, да га овде убијеш?» И тако, не знаш ди си дошао, по што си дошо и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Перичићу, сада ће тужилац да Вам поставља питања пошто нас занима овај први део Ваше приче јер је везан за нашу оптужбу. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Ја сам Небојша Марковић заменик тужиоца за ратне злочине. Да Вас питам прво кажете да сте били поштар.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Испричајте нам какве су биле прилике у Ловасу пре него што је дошло до тог напада? Да ли је било неких?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Биле су нормалне. Мислим, није, могли сте приметити прије месец дана прије тог напада и шта ја знам колико не знам ни ја тачно, могли сте видети по улици новаца од 5 динара, 2 динара и шта ја знам и које какве глупости сте могли чути, али ја се нисам на то обзирао нити размишљао о томе, јер није ни створена у оној држави није била створена, барем није се тражило у оној држави од руководства правога да до нечега дође такога, није се нико надао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја. Реците.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите да ли су биле неке полицијске или војне снаге у том селу пре напада раније?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Није, није. Полиција је долазила као и обично али не колико сам ја знао по никаквим задужењима таквим војним и шта ја знам. То ја нисам знао, можда је неко нешто и радио али ја нисам се за то ништа обзирао ни знао, разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми да ли су држане страже неке око села пре напада?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Па ми смо, ми смо прије напада ја сам држао у опћини, месној заједници заправо, месни уред је био, тамо смо држали, а неки су који су били млађи и способнији они су ишли по вани и околу села и такве ствари. Ја сам био на месту овај, ја сам на месту давао стражу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви имали оружје на тој стражи?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисмо, ко је имо своје имо, а ко није није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови који су ишли значи на стражу околу села, јесу ли они имали оружје?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Искрено да Вам кажем, сигурно да су имали можда појединци али ја не знам, искрено. Нисам се за то распитивао, ја сам био једно месец и по дана у том задужењу и тако, колико не знам ни ја тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате у то време раније да ли се преговарало са војском око нечега да не дође до напада на село или?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Није, нисам, не, не, није ми познато ништа. Ништа ми није о том познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Јер просто смо изгубили телефон и све смо изгубили, нисмо имали ни телефона ни ништа и тако често пута ни светла нисмо имали камоли шта друго и тако да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми сада за тај напад како је почео напад? У које доба дана? И како је прво, шта се прво десило?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам ујутру још по мраку чуо пуцњаву знате, па ме чудило, забрињавало шта то може бит, шта је то, који је светац. Кад држ ово, држ оно и зовем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ми кажите да ли сте чули да ли је било и гранатирања неког?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Па, гранатирања је било код мене, мени је кућу гранатирао овај Крњајић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, него то јутро да ли су падале неке гранате? Да ли је артиљерија нека гађала? Да ли сте то регистровали?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Мислим да није, мислим да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте били у својој кући када је био напад са супругом?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми која је онда била адреса те Ваше куће? Како се звала улица и који је број био?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Улица је била Иве Лоле Рибара број 9, а сад је Анте Старчевића бр.9.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам то да сте рекли. А кажите ми овај да ли Ви имате, поменули сте ћерку. Имате ли сина?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Имам ја два сина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зову?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Мирослав и Бранко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од њих био у селу тога дана?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Били су обадва.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли они били на некој другој адреси?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, нису били са мном ниједан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми, рекли сте да сте били у кући и да су Вас звали, нисам разумео ко Вас је позивао?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Овај Крњајић Жељко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви њега од раније познавали?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам њега познавао још прије као дечкића, ја сам једном приликом стајао на тротоару, било је већ мрачак, и он је мене срушио са бициклом. Ја кажем, шта си радио,

шта си радио? Каже, шта ти немаш друм да идеш друмом, него идеш тротоаром. Па нисам ја ништа, па нисам. Добро ниси, ниси, ајд бежи. И тако да му нисам ни речи рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите сада када Вас је позвао и када сте Ви изашли, кажете видите још једног младића и Крњајића. Кажите ми за тог младића да ли знате неки податак? Како се зове? Презива? Или нешто.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Говорили су да се презива Цветић, говорили су, говорили су да се Цветић презива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је он имао ово што је уперео у вас? Каква је то пушка била?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не знам ја каква је пушка била, углавном сам два метка добио аутоматски из те пушке. Разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте осетили? Јесте ли чули да он пуца? Јесте ли видели да он пуца?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не, не, нисам ја оно у страху ваљда, шта ли, нисам осјетио ништа, ја сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли чули пуцањ?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам само чуо, осетио топло и мокро у ципели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми тада када сте видели Крњајића да ли је имао он некакво оружје?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Он је имао, носио је он ону како се звала та граната та, што гранате баца. Како се зове то онај дугачки?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите на «зољу»?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ма да, да ли «зоља» или како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то цев нека? То што је он носио?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, да, да. Па то, он је мене бацио у кућу, мени је кућа овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. До тога ћемо после да дођемо, да идемо редом само молим Вас. Ви кажете онда кад сте рањени, кад сте пошли, да сте чули да они нешто говоре за Вама. Шта су викали? Шта је Крњајић конкретно говорио да ли се сећате?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Кад сам ту прешао, да ли ћу прећи ограду и пса, онда каже побеже мајку му јебем његову.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко каже? Цветић или Крњајић?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Крњајић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Каже побеже а ја ништа, него својим путем бјежи реко и шта ћу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко пуцао за Вама?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Пуцали су они али нисам ја приметио метак ни ништа. Кажем, то је било то је одма дуге су башће и тако, а била је та година тако је трава та и коровина расла, па је то знало бити до два-три метара високо знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми где сте после отишли тако кад сте рањени?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам, Ви нисте били овде кад сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био сам, али питам Вас зато намерно зато што желим да Вас питам да ли сте били код неког од синова у кући?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте? Нисте код Бранка одлазили?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам, био сам кажем код тог Мате неког Вукелића, код њега сам свратио да ми да ракије, ето да попијем мало ракије, мало да се ублажим и да ми да какву крпу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам разумео. А онда сте ишли јод Јосе Палијана и кажете да.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам. Код Јосе нисам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И после је он дошао код Вас.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Кроз његово двориште сам прошао и њега звао да ме сачека да не морам лупат знате, да не морам лупати, галамити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекосте да Вас је он одвео до границе? Какве границе? Које границе?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, да, између мене и њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е то.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: У башти ми граничимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, разумем сад разумем.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Између кућа знате? И како сам, како ме довео, ја сам преко отишао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажете да сте тад затекли да су Вам однете те ствари? Да је бачена граната? Да ли сам то тако добро разумео да је то тад сте видели да је то?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ништа ја нисам видио да је однешено, нити је ко шта могао однет, исто бачена граната.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли те ствари уништене? Помињали сте телевизор, машину за шивење. Да ли је то уништено од гранате? То нисам разумео.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, да, уништено је и телевизор, уништено је ма све што је било разумете ме, што је било како би рекао, непробано, није имало зрака само од себе шта ли, све је то отишло разумете? Врата која су била закључана и шта ја знам, све је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А кажите ми како се Ваша супруга зове?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Марија се звала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Марија остала када сте Ви побегли кући или је и она отишла негде?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: И она је једна изишла, али хтела је на једну страну она побећи, а ја сам отишао на другу страну, она је хтела на другу и срећа што није, били би је убили тамо да је побегла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми да ли је видела Марија ко је то у тој Вашој кући учинио?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Које?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то сад у Вашој кући испалио гранату да ли је видела Марија, да ли Вам је рекла да ли је видела?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Крњајић Љубан, онај Жељко Крњајић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то она видела Марија?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ма, није она видела ја сам све то тако. Разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. То знам. Хоћете да кажете да сте Ви закључили да је он пошто је имао ту цев?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нема ту шта, он је носио тог врага и он је то бацио. Да. Он би и у мене пуцао да је он смео разумете? Он није смео, овај он је настојао на томе, зато је и водио тога дечкића собом, да он пуца у људе, а не да он, а он не долази. Све су они ишли у Шид, сви су они били на изобразби не знам колико времена. Они су пре тога, ја сам био у Вуковару овде пре тога, ја сам видео кад су они отишли поједини, још се мени јавили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ког петог? Да ли октобра односно десетог месеца?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не, не, то је било 05.08.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 05.08?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: 05.08.1991. године, кад сам их ја видео у Вуковару. 10.-ог је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога сте видели у Вуковару сада?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Видео сам Радојчића Илију сам видио, то је отац од, он је имао сина, син му је ишао тада иначе му је син био електричар и он је ишао у Шид исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли тада видели и Крњајића?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада 05.08. да ли сте видели и Крњајића у Вуковару?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не, не, не. Само сам видио ова два.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да су ишли у Шид на обуку?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Овај се, Илија се мени јавио овако издалека шта ја знам једно 10-20 метара ми се јавио руком. Ја људи су причали ту како они иду у Шид и шта ја знам. Како се причало шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је Ваш закључак. Добро, кажите ми, кажете да су дошла четворица по Вас да Вас воде након рањавања. Да ли су они дошли до Ваше куће или сте Ви били на неком другом месту?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам био код сина, тада сам ја био код сина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код ког?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Код Бранка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јер је снаја дала другу чарапу што сам имао ону прву, па ми је дала другу чарапу а преобујем и ту су ме увели да легнем, али ја нисам могао лежат, ни сједете ни лежат, ништа ниам могао, тако сам имао болове, знате? Јер отишла је, силна је крв отишла из мене, тако да сам ја био јако незгодан. Дуго сам се ја задржавао док сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, пре него што ће та четворица да дођу да Вас одведу, да ли је долазио неко од војске или од полиције?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не, не, није од војске. Па то је војска била. То су војници били. Овај, код нас су шли неки тамо купит већ ове мртве знате? Снаја каже сретне она некога и каже му «деда нам је рањен» каже нек дође каже у амбуланту тамо код нас, каже шта ја знам, ово-оно и она то дошла казат је ли рекла, али шта ћеш кад немаш ти с ким отић и ко те вуче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како се зове Ваша снаја?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Мирјана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А презиме? Исто као Ваше?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, да, исто. Перичић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Перичић. А да ли је она рекла са ким је то разговарала?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Рекла ми је само сам ја заборавио, чекајте , чекајте и тако. Знате ја кад једно почнем причат, да ја то заборавим, не могу ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви било ког другог видели од те војске пре него што ће доћи та четворица да Вас воде?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте. Да ли је међу њима неко био познат?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Није, није, то су били ови из града.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми јесте ли познавали Милана Девчића?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли њега евентуално негде видели тог дана када сте рањени? Односно после тога.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Овај, нисам, нисам. Нисам га видио. Нисам га, меи је жао што га нисам видио можда не би ни отишао он тамо куд је отишао да сам га видио, били смо јако добри и присни смо били и тако. Ја сам ишао кад је он био у Загребу у полицији ја сам ишао код њега, ја имам ћерку једну у Загребу сам имао, па кад сам ишао у Загреб онда сам свраћао једанпут и код њега, хтео да га видим и такве ствари, а међутим ето имао је матер и материна страна била таква, шта ја знам како, ко га је наговорио на то и шта ја знам, јер то је, ћаћа му није ваљо ништа, покварен није размишљао, он је био сасвим други човек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми поменули сте овај Милана Радојчића који је био електричар, јесте ли њега видели тога дана?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Видио сам га онако са леђа, али ме његов ћаћа овако поздравио руком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када? Када сте га видели Милана када сте га видели?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: 5.8.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 5.8. А на дан напада у селу?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам, нисам видио никога од тога. Нисам никога видио и оно што сам видио, било је народа кад су мене метнули у ауто било је народа око аута, не знам ни ја ко је све био и шта је био, јер нисам имао кад ни размишљат ни ништа, такве сам болове имао, тако сам, нисам знао шта ћу, ја сам тамо нашао неки

предмета па сам међо под ногу, па сам међо свашта, свашта сам радио да би ми било лакше, па ето нисам никако се могло снаћи ни помоћ, зато што кажем што је силна крв отишла од мене, ја сам лутао којекуда сам лутао по кућама, тражећ овога, онога, овај Девчић што је био комшија ми преко пута, је ли преко башће, њега сам баш тражио и звао, нико се не јавља, ја у подрум ко будала у подрум отишао сам. Могао ме неко убит у подруму и тако. Па зови, па ово-оно, нема никога нигде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, хоћете само да ми појасните да ли се то што кажете да идете тако рањени и тражите људе? Да ли се то дешава истог тог дана када је био напад или евентуално?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: То је, исти продужетак времена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да су људи сакупљали лешеве неке? Јесте ли Ви видели сами негде током тога нечије тело?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Шта да ли је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте нечије тело неког погинулог видели за то време док сте ишли да тражите?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам видио никога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте? Кажите ми овај, ко је да ли Ви знате ко је наредио то да Вас одведу у Шид? Ко је казао овима који су Вас возили?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: То ја не знам ко је казо. Ко је казо. Крњајић сигурно. Сигурно Крњајић, јер чим они мене нису послали код доктора, сви који су били рањени сви су ишли у Митровицу у болницу, на операцију, на прегледе и такве ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите, после кад сте били у Шиду, кажете да је долазио Душан. Ја сам разумео да се ради.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Душан Грковић је долазио, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Грковић јел тако? Е, кажите ми колико сте Ви отприлике тамо дана били када Вам је он испричао овај разговор што кажете да је он питао Крњајића да се вратите? Колико је то прошло?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам био 18 дана свега скупа у Шиду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, то сам разумео.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Са овим 10-ог када сам рањен, са овим 10-им био сам 18 дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вам кажем то сам разумео. Али рекли сте да је Душан Грковић долазио два или три пута.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Није два, трипут је долазио до мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када је долазио трећи пут да Вам је рекао да је причао са Крњајићем, да је питао да се Ви вратите.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Чак ми је рекао да је Крњајић и рањен, то ми је рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А само ми кажите колико је времена то прошло кад је он то трећи пут дошао откад сте дошли. Отприлике ако се сећате?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Свуда је то било неколико дана тако размака, јер они су били са женидбом, женидбенски начин оно везани за православни народ. И православни народ знаш и тако да су били са те стране везани. Тако је он долазио ради некога, ради неког Рендулића, и ја сам више сати са њим причао ко је шта, него сви они други.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми рекли сте да је дошла ћерка док сте били у Бегејцима да Вас обиђе? Ћерка Иванка? Да ли знате с ким је она дошла?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Дошла је она, исто је дошла са неким Грком који је хтео убит и шта ја знам како је испало да није, неки војник Грк му био и хтео је убит и шта је знам шта је било и тако све скупа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажите ми рекли сте да Вас је командант, да је он био ту тај који Вас је послао у Зрењанин да збринете рану. Како се он звао?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Он се, он је казо да се он звао, ја Вам искрено не могу казати јер тачно не знам, нисам га питао никада, нисам се у такве ствари упуштао али Божиновић да му је било презиме, како ли, тако нешто слично али нећу Вам то гарантирати, само је он, само ми кад је он доле одлазио овако некуд, нас је било 530, ми смо сви ван изишли из оне шталетине и постројимо се и вичемо «орукца, потпуковник, о рук» а он буде по два километра далеко, ма вичемо ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала Вам. Ја немам више питања.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Док је он био, није нас, кад је он био у кругу, није нас туко нико, нико нас није дирио, разумете, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Перичићу, сада ће браниоци да Вам постављају питања а после тога оптужени и веће. Изволите.

Питања за сведока нема? Изволите.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја да ли имам питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сачекајте када имате питање, па да одговорите.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Адвокат Вукотић. Господине Перичићу, Ви сте данас изјавили да је Ваша кућа гранатирана и да је то учинио Жељко Крњајић.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Жељко Крњајић.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, можете ли ми рећи откуда то знате? Ви у тренутку када се то дешавало нисте били у кући претпостављам својој?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Разумем ја Вас.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Откуда Вам је познато.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам се исто време вратио назад, исто јутро кад је то све прегрмело, ја сам се вратио и то нашао са кућом.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али Вас питам господине Перичићу откуда Вам је познато да је то учинио Жељко Крњајић ако можете да нам то објасните?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да Вам кажем све једно с другим, да се то све овај, континуирано дешавало разумите ме. Све је то било за два сата. У року од два сата је све то било.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Разумем то, али не разумем односно нисте дали одговор на моје питање.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Како сам ја отишао и видео Крњајића и у њега ту зољу како је зову, не знам ни ја како је зову, тако сам видио и њега и то.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па добро је ли то Ваш закључак да је то учинио Крњајић, само Ваш закључак?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: То је мој закључак и веродостојан по мојем мишљењу.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А добро, да Вас питам, овај моменат када сте Ви рањени знате.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да?

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Рекли сте да је ту био Крњајић и овај Иванић или већ како се.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Мало јасније.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Кажем, рекли сте да је ту био Крњајић и тако даље.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да?

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: И да је овај Крњајић носио неку гранату како сте Ви рекли. Је ли Крњајић имао код себе какво друго оружје?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Кажем, имао је ту зољу разумите ме, зољу како је зову, зољу разумите ме.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Значи, само зољу.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: А овај је имо јел то аутоматска пушка каква је била, пушка је била, углавном је пушка била разумите ме.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па добро, јесте ли Ви у тој ситуацији приметили, колико сам ја схватио рекли сте да је неко пуцао од њих двојице, заправо овај други ако сам добро схватио. Јесте ли Ви видели да је неко, да је он уперио пушку, да је опалио? Јесте ли чули? Како се?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја нисам могао чути јер ја нисам био тамо, нисам се томе надао, нити ово, ни оно. Само сам рањен од њега, од тога младића.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Од тог младића?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Овај, да ли се то све дешавало тог првог дана напада или неког каснијег?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Разумите ме да је то све било у току два сата.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Знам, знам. А да ли првог дана напада или неког дана касније?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: У току два сата исто, што Вам причам, што сам Вам испричао, све се десило у току два сата. Рањавање и напад и све.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Господине Перичићу, ја Вас, разумео сам Вас. Ја Вас питам да ли је то првог дана било?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Па рекао сам Вам да је Крњајић, да су се они два сњушили и почели причати и ја сам то искористио да могу преко дворишта побећи.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро господине. Још само да Вас питам ово, ово што се дешавало у Шиду, колико дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је 18, више пута.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А 18 дана, нисам онда добро чуо. Значи 18 дана? Добро, хвала Вам господине Перичићу, ја немам за Вас више питања.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дање од оптужених има ли неко питање? Жељко Крњајић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан, добар дан Божо.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам, ја сам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питао бих које сте се Ви године вратили у Ловас?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: А шта то тебе интересира?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па питам.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Питам ја тебе исто, мораш ми казати што те интересира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Перичићу, он је оптужен има право да поставља питања. Кад сте се вратили у Ловас?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам се вратио 15.06.1998. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. Кад сте се вратили да ли сте давали изјаву за телевизију на околности Вашег рањавања и тога?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам тражио ко ће коме да даје, а није се нико јавио, моји су пријатељи били изгледа нешто збуњени.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сте Ви били на телевизији давали изјаву?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Нисам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сигурно чика Божо, ја имам снимак те Ваше изјаве.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Немаш ти снимак мој сигурно кад сам се ја вратио, немаш сигурно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јесте.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Могао си имати снимака кад је пољопривредна емисија била ја сам био на телевизији.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е тада, да и онда сте причали.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Немој причати, везати ово са пољопривредном емисијом.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нема везе пољопривредна емисија или не, углавном онда сте причали да Вас је ранио непознати човеки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и сад је то причао.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Шта ти измишљаш ту, ја знам коме сам ја рекао коме сам рекао да ме ранио непознат човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад је то причао.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моменат господине Перичићу, и сад је рекао то само што је накнадно чуо да је неки Цветић, тако сам га ја разумела.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Господине Божо, то јутро 10.10. да ли је Ваш син Миро био код Вас у кући?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Није он био, нити сам га ја видео докле се нисам вратио из прогонства.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, а на којој адреси живи Миро ако није са Вама?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не знам ни ја, био је тамо код Сердара и које куда је био, не знам ни ја где је био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Миро у то доба није био ожењен и није имао другу кућу већ је живео са Вама у улици Иво Лоле Рибара број 9, је ли тако?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Тако је све било, али није све било кад је, ја сам њему дао, купио му ауто, он је ауто тамо разбио и возио неке дечке и онда није долазио кући више никако к мени, тамо је био по селима некуда.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Други син Бранко, на којој је он адреси становао?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Тамо крај мене кући његовој.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: На питање тужиоца рекли сте на другим адресама су они били синови, један је живео са Вама а други у истом дворишту су биле две куће.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Да, није у истом дворишту да је у истом дворишту, било је једно двориште, али два дворишта, свако за себе, јер ја сам њему дао плац.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Исти је плац, то сам мислио, а што сте ви преградили. То што сте испричали данас суду да ли сте Ви то причали Мири и Бранку?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Можда јесам нешто, можда нисам нешто, шта ја знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли Ви знате да Ваши синови Миро и Бранко долазе код мене у Србију у моју кућу, пију са мном кафу, никада ми то нису што сте Ви сад изјавили никада ми нису рекли?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја нити знам да они долазе код тебе, а нити желим да долазе код тебе јер немају код кога, за мој појам, а шта ја знам шта су рекли куда иде, ко куда, само сумњам да они иду по Србији, за Миру поготово мислим да не иде никуд.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па је л' купио од мене земљу и плац у Ловасу?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Али није од тебе сигурно, можда од твоје фамилије и тако од некога.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па купио од моје маме и од моје супруге, али је купио од мене и код мене долазио кући, са мном правио уговор.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Код твоје маме, то је она што је говорила "ми ћемо са Хрватима лако, само да је ове друге средити, а са Хрватима ћемо ми лако, они ће побећи као коцкице".

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тај дан та четири војника што су Вас одвезли аутом, ко је возио тај ауто?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Шофер ваљда, ја не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па је ли из Ловаса, ко је био?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Како може бити војник из Ловаса кад није био. А зашто су твоја браћа, полубраћа отишла из твоје куће, из своје куће, заправо то њихова кућа је била, јер су је они зарадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, не може он Вама да поставља питања. Ако имате још питања завршавајте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Коју сам ја полубраћу имао у Ловсу?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Шта је био Божо и овај, како му је име било другоме?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам Жељко чика Божо, ја нисам Љубан, Ви сте некад имали неки сукоб с мојим оцем, а са мном нисте имали никада ништа.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Шта сам имао с твојим ћаћом, ваљда кад је долазио да купи крмачу од мене.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не улазим у то.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Па му нисам хтео продати то што је он хтео.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Полубраћу ја нисам имао у Ловасу, Божо и тај то су мој стричеви, то нису. А да Вас питам?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Божо и Душан су били с тобом у кући па сте их истерали, то су ти полубраћа, то су ти од прве ћаћине жене дјеца била.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То су ми стричеви, Ви бркате мене и оца. Реците ми ја и Грковић како смо ми везани родбински преко жена?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ко је за тебе рекао да сте ви везани преко жена, ко је за тебе рекао шта?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим да сам чуо сад.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Где си то чуо, шта измишљаш, немој измишљати.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, добро чика Божо. Реците ми Ваш син Миро је л' он био редарственик?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: То је његова ствар.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па реците је ли био то јутро у униформи, с оружјем у Ловасу?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Откуд ја знам кад га нисам видио.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знате Ви то.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знате Ви то. Је л' Ваша ћерка Иванка остала да живи у тој кући?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам долазио после у ту кућу, то ћу сад Иванку кад дође да питам, у тој кући Вашој ништа није било уништено?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не. Ено и сад стоји оно што си урадио, све што си урадио све стоји, све и на вратима и у кући и гранату што си бацио, све стоји.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Је л' сте Ви то видели да сам ја бацио гранату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да није видео.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ти си је бацио.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Значи, са Душаном Грковићем у Шиду сте трећи, четврти, пети дан разговарали да се не може вратити у село да ја не дам?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Он ми је рекао, каже ако се он врати ти ћеш ићи на његово место, тако си рекао Грковићу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Је л' Вама познато да ја нисам тад био уопште у Ловасу?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Знам ја да ниси био у Ловасу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па како сам онда рекао, а нисам био?

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: ти си шетао, ишао си ти које куда.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро чика Божо.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ти си био прави мајстор.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имам само једну примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То јутро 10.10. ја сам био у тој мојој улици где станује чика Божа код овог човека, немам ништа, рекао бих да

сам ушао, нисам стварно ушао, а из једног разлога што му је та друга снаја Мирјана, девојачко Челић удана за његовог старијег сина Бранка, који је човек ишао са мном у школу основну, био сам пре месец дана с њима, сами су ми се јавили и Бранко и Ваша Мирјана у Шиду. Ја сам с том женом стајао на улици, јер су имали мало дете и то дете је плакало. Тој Мирјани сам рекао да се ништа не боји и да се склоне унутра. Овог човека тај дан нисам и касније нисам га видио од 1989. године сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље од оптужених нема питања. Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Имам само примедбу. Тачно у кућу уопште није ни гађано никаквом гранатом, ничим, ја сам у ту кућу улазио 20 пута, то је измислио, као што је измислио се ово што прича, то прича из неке мржње јер он ни сам не зна како је рањен, јер сам прича да га нико није дирао, да је бежао.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ни то не знам, ништа не знам, ништа не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Једино је могао, није имао разлога да бежи.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Кад сам у тебе погледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, не можемо сви у глас да причамо. Ја молим тамо ко је у судници.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Кад сам рекао овоме што пуца да си се ти окренуо од мене и очи си окренуо од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да саслушамо оптуженог.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Сам је изјавио ако је то тачно да смо били у кући и да га нико није дирао, значи није имао разлога да бежи, осим ако није имао оружје и ако није пуцао, а ово та мржња с чим доказује зато што људи су га и збринули и све и ћерка му је доведена у посету и он то не зна да цени и све прича из мржње. Иванку Перичић да је неко хтео да убије убио би је у Ловасу, не би ишла ни за Шид ни за Бегејце и не би живела са добровољцима које он овде пљује. Хвала.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ти си добровољац био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пуномоћник оштећених има ли питања? Нема. Господине Перичићу, захваљујем Вам се што се се одазвали путем Жупанијског суда у Вуковару и с обзиром на Ваше године да сведочите.

Следећи сведок Иванка Гргић, рођена Перичић.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Је л' сте мене питали нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, завршили смо господине Перичићу са Вашим сведочењем, сад прелазимо на следећег сведока.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Не знам да смо ми сад готови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо, јесмо, ја сам сад то рекла.

Сведок БОЖО ПЕРИЧИЋ: Ја бих причао нешто у вези мога овога. Слушајте, ја сам се јавио полицији у Товарнику за овај случај, разумете ме. У Товарнику сам се јавио кад сам дошао из прогонства јавио сам се полицији, саслушали су ме, ја кажем, после сам ишао код њих и звао и све могуће, нико ми није знао рећи ништа. Након, не знам колико времена сам ишао овде код одвјетника у Вуковару код одвјетника, они су ме саслушали богзна како и каже без бриге будите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Перичићу, завршили смо сведочење, немамо више времена па прелазимо на следећег сведока, јер имамо их још два да саслушамо.

СВЕДОК ИВАНКА ГРГИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Гргић, да ли ме чујете?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ставите микрофон неки, ми Вас не чујемо, приближите се у ствари. Иванка Гргић, девојачко Перичић?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од оца Боже, је ли тако?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесте тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Фризер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фризер? Са станом у, адреса Ваша?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Врњевац 62, Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Товарник, Врњевац 62. Година рођења?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: 26.03.1969. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених, па ћете рећи суду да ли Вам је неко сродник, да ли сте

са неким у завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановишћ, Александар Николајидис?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са оптуженима несродна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питана.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Што пред судом будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато нећу прећутати.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И да ништа што ми је познато нећу прешутити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових 14 лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и ближи предмет напад на Ловас, страдање цивила приликом напада, затим убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и догађај на тзв. минском пољу и страдање цивила приликом овог догађаја. Испричаћете суду шта је у вези свега Вама познато, јесте ли у то време били у селу, јесте ли у време напада били, па надаље, до када, кога од оптужених познајете, све што се сећате из тог периода? Изволите.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па ево била сам 10.10. био је напад, били смо у подруму кад је напад почео. Кад су дошли до наше куће пуцано је, престало је пуцати и они су рекли да можемо изаћи сви вани, јер ако се не изађе бацају бомбе или било шта друго. Изашли смо ван, поредали се и то је то. Даље није било ништа. Морали смо ставити бјеле крпе око руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте да се удаљавате од микрофона јер губи нам се онда.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добро, добро, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите, можете да наставите.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Даље су они отишли, овај испред мене то ми је отац, он је рањен био тај дан, није био у подруму, и пуцано је, мислим ја нисам видела али он је пуцано је у њега и одвели су га у непознатом правцу, ја не знам куда, као у болницу. Међутим, он је завршио у логору, мислим то је било, то је сад скраћено, значи отишао је у логор и тамо је завршио док није било размјене, то је што знам. Од ових које познам то су углавном из Ловаса које сте набројали, ове друге не по имену и презимену, које нису из Ловаса те ја не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава даље у селу, имате ли нека сазнања у том периоду?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, ја нисам нигдје радила, нису ме звали, опћенито за Љубана Деветака нит' сам га требала, нит' сам га тражила, нит' сам што добила од њега, али нит' бих тражила, јер води се поступак, је л' тако, о Љубану Деветаку. Нисам била на минском пољу, ако Вас то занима, не знам што више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужилац Вас је предложио за сведока па ћемо сада да кренемо са питањима. Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам Небојша Марковић, заменик тужиоца за ратне злочине.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми шта се дешавало у Вашем селу пре напада?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Пре напада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па прије напада смо ми били у Илоку, прије напада морали смо отићи из Ловаса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте отишли, колико дана?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Једно 10 дана, у деветом мјесецу и вратили смо се негде крајем деветог, а за 10 дана је био напад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми пре него што ћете отићи у Илок, је ли било неких инцидената у селу или неких несугласица?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, ја сам била на мору и вратила сам се 23.08., била сам на мору, вратила сам се у Ловас и одмах потом ме није дуго било, морали смо отићи из села у Илок.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А кажите ми кад сте се вратили из Илока кажете 10 дана пре, је ли било некаквих оружаних снага у селу, неке полиције, војске пре напада?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па то не могу рећи, нисам ништа приметила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли знате да ли су држане страже на улазу у село да би мештани држали, да ли сте то знали?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ни то нисам знала. Ја сам хтела отићи али није било могуће, јер и кад сам се враћала с мора једва сам дошла у Ловас, али најбоље би било да нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми, нисам тачно разумео где сте Ви били кад је почео тај напад, у чијој кући?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ми смо били у подруму код мог брата, одмах кућа од мене, у подруму, пошто он има велик подрум па смо тамо морали се сакрити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код ког брата, како се зове брат?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Бранко Перичић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И ко је још ту са Вама био?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Била је снаја и њихова дјеца и још пуно других.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро и кад су дошли кажете позвали су Вас да изађете, ко Вас је позвао?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па викали су да морамо сви изаћи вани, иначе ће се бацити бомба или ће се пуцати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то викао, је ли сте познавали?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па не могу ја знати, они су сви били вани, значи ми нисмо то могли видјети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте изашли, је ли сте видели неког?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па били су рецимо наши сусједи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: А ове друге не познам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, те које познате, кажите како се зову?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па били су Крњајић Жељко, Милан Радојчић и сад не знам сад још ког, Брајковић Жељко, Рудић чини ми се Мирко и још неки, стварно не могу се сјетити који су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажите ми кад сте то изашли и ове видели те што кажете, јесте ли видели шта се дешава испред куће Вашег оца?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Видјела сам он није био у подруму, него је остао вани и сакрио се иза приколице и викали су за њим, пошто он се склонио, почео бјежати, онда је пуцано за њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је пуцао да ли то знате?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам ко је пуцао, углавном је завршио у логору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте нам рекли, али кажите нам у међувремену тога дана је ли сте видели оца, је ли се враћао код Вашег брата у кућу или?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесте вратио се у кућу и ту је била снаја од моје снаје код ње и она му је пружила помоћ, јер друге помоћи није било, звали смо доктора, међутим, доктор није могао доћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како се зове снаја, извините?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Мирјана, снаја од снаје, Челић, боже како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли доносио неко од војске или из полиције тог дана да сте евентуално неком казали или Ви или снаја да ли је ишла негде?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Доктору смо казали али он није могао доћи одмах, он је доста искрварио и онда су рекли да га воде у болницу, али то је било једно трећи дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је казао то да треба да воде, да ли то знате?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Војска, не знам ја, само војска је дошла, окупила га и одвела и рекли су да га воде у болницу да ће то бити сређено, међутим, он није завршио у болници него у логору у Бегејцима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, то кад сте видели да је отац рањен, да ли је после тога неко пуцао на Вашу кућу тога дана?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Тог дана је пуцано, да, ми смо били у подруму и бачена је бомба и пуцано је у кућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је то урадио?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам кад смо били у подруму. На вратима има и, како је пуцано и бачена бомба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми након тога поменули сте Деветака, је ли сте Ви њега виђали?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли сте знали шта је он у селу радио, каква је његова улога?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Нисам ни то знала, пуно тога нисам знала, ми смо били углавном у кући, мало смо се кретали, то је био полицијски сат, нигдје се није ишло, а и највише смо били унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Милана Девчића и Милана Радојчића да ли њих познајете, за Радојчића сам већ разумео, је ли сте њих виђали, осим у овој ситуацији кад сте Радојчића видели први тај дан?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да јесмо, јесам у ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта су они ту радили, каква је њихова улога била?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам која је улога, били су исто тако обучени у то зелено маскирно, која је улога била не знам точно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, после тог напада и после све до минског поља је ли било убистава у Ловасу, је ли било затварања људи а да Ви знате, јесте ли нешто од тога видели?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Видјела нисам, једино што сам чула, мислим то видјела нисам, чула јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у вези овог догађаја на минском пољу да ли о томе било шта знате?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И о томе ништа не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате о томе да су људи скупљени претходни дан у задрузи?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Чула јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ништа не знате конкретно?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Кажем Вам, нисам ишла никуда, највише смо били затворени у кући, што мање кретања то боље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим што је Ваш отац рањен у том периоду, да ли је неко од Ваше родбине или блиских страдао у току десетог, једанаестог месеца 1991. године ту у Ловасу?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Је у Ловасу од мужа ми је брат убијен, извели су га из једне куће и ту је мој муж био, мој муж је исто сведочио у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај брат од мужа?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Мирко Гргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ваш муж се зове?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Златко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Златко Гргић? Добро. Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас је предложио и оптужени Николаидис за сведока. Изволите.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николаидис.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Није ми познато.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како си сазнала да ти је отац у Бегејцима?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Тако преко пријатеља.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А којег пријатеља?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Реците ми Ви, обраћајте ми се са Ви господине како се зовете.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Преко којег пријатеља сте сазнали да Вам је отац у Бегејцима?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Преко пријатељице бивше из Шида, тражили смо, тражили и тако смо сазнали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А како сте отишли у Бегејце у посету код оца?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Тако што сам ја била превише храбра, па сам питала у полицији да ли ја могу отићи мога оца обићи, онда ми је предложио, Ацо Грк су га звали, ја не знам да ли сте то можда Ви?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесте?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Рекли сте овако да ћете Ви мога оца довести кући, да он ништа није крив, значи тамо је и нема проблема довешћемо оца. Међутим путем смо пролазили преко Дунава и рекао си ми овако, рекли сте овако: «Јеси ли понела купаћи да можеш пливати», је ли тако било?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Наравно да није. И што ниси плувала?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Је, тако је било, тако и само тако. Онда нас је зауставила полиција, пошто си имао оружје на поду у ауту.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где нас је зауставила полиција?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Зрењанину, и полиција нас је одвела у постају и тамо испитивала, је ли тако?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Тако је да. И што је било даље, свако је испитивао једно барем десет-петнаест пута сам испитивана, «ко сте Ви, ко је Љубан» и трећа особа како се зове, не знам сада. Како се звала трећа особа која је ишла с нама?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А ко те је испитивао тамо?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па они службеници, полиција и сви живи, који ме је лупио, и сад имам последице, у врат, када сам дошла у полицију.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сам ја тамо добио батине?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ја нисам видела, ми смо били сви одвојени, је ли тако. Ви сте одведени на своју страну, ја на своју.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато име.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И ја сам била, само да кажем, и ја сам била завршила код свога оца у Бегејцима. Видела сам га на пола сата, Ви сте на својој страни, а ја на својој, свако својим путем. Међутим кад смо се вратили у Ловас шта је било, било је то да ћеш ме убити.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Други пут је.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Рекао си овако: «Бићеш убијена и ликвидирана», тако било, а због чега? Шта сам ја тамо причала, нити те познајем, ни тебе, ни Љубана, шта је Љубан радио не познам, ни трећа особа шта је радила не познам, ја сам искључиво ишла да видим свога оца, да му однесем хигијенске потребе пошто је отишао у чарапама, бос, го, одведен тако како је. Рекао си само овако да ћеш мога оца ослободити.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А тебе да убијем?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Молим?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А тебе да убијем?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: А мене ћеш убити кад смо се вратили.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То два пута сам хтео да те убијем? А шта је могло да ме спречи да те убијем и ко је могао да ме спречи да те убијем?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Е овако, затим су дошли тројица маскирних, да кажем по имену могу рећи. Један није жив, Зоран Аждаја и још двојица којима не знам имена, дошли су, ти си сједио наспрам мене и сад причај шта си причала тамо њима, свеједно ћеш каже бити

убијена и ликвидирана, што год да кажеш бићеш убијена и ликвидирана, је ли било тако?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: «Шта си причала против мене?» Ја против тебе ништа нисам причати могла пошто ја тебе ни не познајем довољно.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Иванка, да ли си могла да стигнеш до Бегејаца да није било мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла Вам је да јој персирате.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ви сте рекли да ћете ми оца спасити, довести кући, тако је било, али си на крају промјенио причу.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А онда зашто ниси завршила у Дунаву? Јесам ли те одвео тамо где сам ти рекао?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па да нас није спречила полиција ја не знам што би било, је ли тако било?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја те питам да ли сам те одвео тамо где сам ти рекао?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ниси ми те одвео, него полиција.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где те полиција одвела?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Зрењанину.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Зрењанин те полиција одвела?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Нас је све троје зауставила полиција, је ли тако?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Зрењанину.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па у Зрењанину, ја кажем ко те одвео за Зрењанин?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Хтио си скренути лево, а полиција је за нама ишла и ту нас је спречила и сва срећа, ја се надам да је срећа била у несрећи.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где нас је милиција зауставила?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Зрењанину.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где сам у Зрењанину хтео да скренем лево?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да ли лево или десно, није битно, али углавном.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А где су Бегејци?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Возач који је возио рекао си му што си скренуо или лево или десно, то се не сјећам али није ни битно, углавном требао си скренути, ако је он скренуо лево ти си рекао «требао си скренути десно».

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А где су Бегејци?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Бегејци су још даље.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Колико су даље од Зрењанина?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па не знам ја колико су даље, у ономе страху тако шта тортуре, довољно ми је било што су ме лупили и имам последице и данас, на вратној краљежници.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, то знам. Да ли те је испитивао тамо генерал један?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Испитивали су њих не једно, него јако пуно, не сјећам се колико пута. Једно те исто су ме испитивали барем десет пута.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато име Александар Васиљевић?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам, не знам стварно.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш колико сам ја био тамо задржан?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Где, у полицији?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Бегејцима?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Бегејцима, ни немам појма да си био у Бегејцима. У Зрењанин у полицијској постаји, што ли је, ја не знам, ноћу смо довежени и тамо смо били затворени. Ви сте на једну страну, а ја сам на другој страни.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А када смо се после тога видели у Ловасу, после колико?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: У Ловасу кад смо се вратили колико је то трајало, други-трећи дан и ти си ми рекао овако «Бићеш убијена и ликвидирана, шта си причала тамо», је ли било тако? Тако је било.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немам више питања.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Што сам могла против тебе причати, нити те познајем, тако сам исто испричала како је као и сада.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Имам само примедбу. Ја не знам, не разумем колико можете да будете толико незахвални. Прво није могла из Ловаса да изађе да није било мене. Ја сам је одвео, ја сам јој извадио пропусницу све и одвео сам је тамо где сам рекао и тамо сам је одвео. Она сад ту.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ниси ме одвео до Бегејаца, него.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Бегејци су периферија Зрењанина, значи.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ја не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, само мало сачекајте, кад он прича немојте да прекидате. Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам јој рекао да ћу тамо да је одведен, тамо сам је и одвео, само нас је милиција зауставила у Зрењанину, тачно, а Бегејци су периферија Зрењанина и у том логору сам ја завршио због ње. Ја знам да су тукли и њу, као што су тукли и мене. Мене су тукли због ње зато што сам је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Перичић, немојте да прекидате.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јер је у то време било кривично дело помагати Хрватима, кривично дело које, Александар Васиљевић нас је лично испитивао и тукао и њу и мене у Бегејцима и у Зрењанину. Значи никакво убиство, ја да је водим из Зрењанина и на путу да је убијен негде ово, оно, њој је то могло да се деси тамо, а не од мене, од било кога, значи нико није могао да спречи то, а пропусницу и за кола и за тамо то сам јој само ја, она није могла то никако да извади и она ме је замолила да то урадим. И ја сам јој то урадио и она сад измишља, мислим нека јој је на част. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У вези ове примедбе шта кажете госпођо Перичић?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Рекла бих само што би било да није била полиција, што нас је онда полиција зауставила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли бранилац.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Питам господина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви њему да постављате питања, да ли бранилац има питања? Завршили смо. Да ли имате питања? Од бранилаца даље, има ли неко питања? Од оптужених? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан Иванка, Жељко Крњајић.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добар дан.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питао бих те Иванка, то јутро 10.10. ти си била у подруму код брата Бранка са снајом Љиљаном.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесте, тако је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си мене ту први пут видела кад сам ја са Мирјаном причао?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Вани сам те видјела кад сам изашла из подрума.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, вани на стази пред кућом.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Тако је, да, вани.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сам Вам шта ружно рекао, терао Вас у задругу?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, ја то нисам ни рекла.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, ја питам.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, ја нисам рекла ништа.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сад ми реци Иванка да ли сам ја са мојом супругом безброј пута, 20-30 пута био код тебе у кући на кафи?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добро, то није сада везано за Ацу, Александра.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јесте, везано је. Кажи кад си нам шишала дете, мене, жену, јесам ли био?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па сад се не сјећам баш. Ја мислим да сам ја у ствари питала за помоћ пошто су ме из куће тјерали, је ли тако било?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кажи.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Знаш да сам дошла да питам зашто мене прогања стално ова што ми је била у кући.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А кад је то било Иванка, када?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Како се зове ова, Коцореп Зора, рекла сам да ми прави неугодности да јој кажеш да ја никога не мрзим. Она је причала како ја мрзим све Србе, како сам национална, како за твог малог, како се зове сад, како га мрзим из дна душе. То је она рекла, ја сам то дошла и питала, а ти си реко: «Како чујеш, на једно чујеш, на друго нек изађе», да се не обазирем на то.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Може бити Иванка то.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Је, тако је било.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ја тебе нисам ни прозивала на крају крајева.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја те питам да увежем нешто друго. То кад смо долазила ја и супруга на кафу код тебе, сећам се имала си кућу, нову кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било господине Крњајићу?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Од 1992., па зна жена да ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, дајте на ово, дан напада и то што причамо.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Одмах Иванка 1992. године.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам видио да ти је кућа супер сређена, телевизор, све си имала.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Кад су ми вратили телевизор туђи јер је мој био уништен од бомбе.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Због тога те питам што сам рекао твом оцу, ја стварно не знам да је код тебе на очеву кућу бачена бомба у кућу.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Је, бачена је, бачена је и бомба и пуцано је.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, ја сам рекао да не знам и стварно не знам.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, то не можеш ни знати јер ниси био. Ја причам о Александру како се презива, Аци Грку, ја га тако само знам.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имаш ли ти Иванка, пошто си била цело време у селу, имаш ли ти икакву примедбу на мене да сам ја теби неко зло учинио, да не кажем?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не, не, Ви ми нисте ништа учинили.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да не кажем много пута сам те возио и у Вуковар и у Шид и на телефон.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, то је у вези мога оца.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е сад ми реци Иванка још само једну ствар.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да сазнам где је и што је.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Реци ми само још једну ствар, прије једно месец и по у Шиду ти и твој супруг сте пролазили и ти си звала мене и моју супругу.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Је ли тако било?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесмо ли се поздравили лепо, јесмо се руковали, поздравили лепо?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Што да не, што да не.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па и ја кажем што да не, али ме занима ово кад је твој муж Гргић Златко који је овде био сведок, давао је овде изјаву у Београду, да ли се сећаш да ми је он пружио руку и да сам ја њему пружио руку и рекао сам «зашто си ме онако оцрнио у Београду», да ли се сећаш шта је он одговорио?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Шта ја то могу, ја то не могу ништа.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, ја тебе разумем, он ти је супруг.
Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Али њему је брат убијен и одведен испред
носа, јер то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Крњајићу, сад да
препричавамо нешто што се десило 2009., 2010.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, то је било прије месец и по дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Човек је, госпођо, овде био сведок, ја сам га
питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чула сам ја Златко Гргић сведок и шта сте га
питали.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питао сам га зашто је причао неистину у
Београду, зашто ме је оцрнио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ценићемо то код његовог исказа, идемо
даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он је рекао, «ја сам тако морао рећи»,
значи пружио сам му руку, лепо смо причали и рекао сам му, «ако
си човек, дођи поново у Београд па кажи како је било».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушала сам све то, идемо даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Али, ово сам рекао њој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања за њу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, хвала ти Иванка.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Добро је, ја само причам о његовом брату,
нема везе са мном, нити ја познам брата, значи нисам га познавала,
ето ја не могу рећи што је он у Београду рекао, значи ја тамо нисам
била нити могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми од оптужених, нема више
нико питања? Госпођо Гргић, рекли сте једног момента, набројали
сте све ко је са Вама ишао за Зрењанин.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аца Грк, Ви и кажете неки Љубан. Који је то
Љубан ишао са Вама?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Није Љубан ишао са мном, ишао је
Александар, тај Ацо што је сада био и други не могу се сетити ко је,
возач који је био, зна Александар како се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми тог дана када је био напад,
јесте ли Ви видели у тој улици где сте били, Анте Старчевића,
односно Лоле Рибара, јесте ли видели још неку кућу да је бачена
нека бомба или неко страдање?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Кућа до мене је изгорела скроз и још је било гориво до нас, пошто су се они бавили пољопривредом, имали су доста ових буради са горивом, јел и та кућа је скроз изгорела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то кућа до Вас?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И многе друге, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то кућа до Вас?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Балић Алојзије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте Ви видели још неког тог дана да је страдао у тој Вашој улици или било где?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Нисам могла видети, када нисам излазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте уопште излазили тог дана. Када сте први пут изашли?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не могу сада точно рећи, али било је оно, изађемо мало, али смо били у кући, пошто је било, овај, код брата није била ограда, него је било онако отворено и одвезли су одмах његов комби, он се иначе бави, електричар је, био је пун комби овога материјала за струју, то су одмах узели и одвезли и истерали су из куће одмах снају и двоје деце и још је она имала своју снају и децу из Товарника, сви су морали код нас прећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се тих дана дешава у селу? Јесте ли Ви још неког видели, Ваше мештане? Једног момента чини ми се да сте поменули неке беле траке.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, то смо морали ако изађемо ван, морали смо обавезно имати и на капији, огради, како хоћете, овај, морала је бити извешана бела крпа или како хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то рекао?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И око руке. Па не знам ко се нашао од војске или било кога, ко наиђе, ако немате, мора се имати и то обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било за сво становништво, и Србе и Хрвате или је ту прављена нека разлика?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Није било, само за Хрвате је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате још нечега из тог периода, да ли је била ту нека милиција, да ли је била успостављена нека власт?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Ја Вам кажем, ја улазила нисам, нисам морала радити за никога. Ови који су морали радити, можда више могу рећи, овај, у тој задрузи, они нешто могу знати. Ја нисам морала радити. Ја једино што сам тражила да идем наћи оца свога, то ми је било једино. И ту сам могла страдати, а са Жељком

Крњајићем нема везе благе о овоме, јер он о овоме није ништа знао. Ја сам дошла питати у полицију, да ли ја могу отићи наћи свога оца. Један се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте то питали у полицији?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам, тај није из Ловаса, био је овако неки, није ме баш саветовао да идем, није баш добро ићи, а зашто не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то ишли код оца?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: То је већ прошло доста дуго, то је већ био једанаести месец, почетак једанаестог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у овом периоду Ви ишли на неки рад или било ко из Ваше фамилије или од људи које знате?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесте, моја снаја је морала ићи, а ја сам, после је дошао овај Милан Девчић и рекао је да сви морају нешто ићи радити. То је онда и наступило, онда сам ја дошла у полицију, као мора се очистити и почистити полиција и тако сви морају нешто радити, нетко је ишао у кукурузе брати, винограде и тако, свако је нешто морао радити. Пошто сам се, тамо је наишао сусјед недалеко од мене, питала сам да ли ја могу ићи потражити свога оца. Он ми је једини рекао да то није добро и паметно, док ми је Александар, сада како се презива, Ацо «Грк» који је сада малоприје говорио, рекао да ће он мога оца ослободити и довести, али то тако није завршило тако, нити је он био у Бегејцима, само сам ја завршила у Бегејцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, везано за то да се иде радити, да ли је прављена ту нека разлика између српског и хрватског становништва? Да ли је комплет становништво Ловаса требало радити или је ту прављена нека разлика?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па већином су били то Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то говорио да морате ићи радити?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Мени особно је дошао Милан Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он тада био у Ловасу, зашто он то Вама тако каже, да морате да идете да радите?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Па био је иначе полицајац од прије, завршио је полицијску школу у Загребу, и он је један од полицајаца који је завршио баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вам је то дошао и рекао да морате да идете да радите?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Кући, код нас кући, кући код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јесте ли чули за добровољце «Душан Силни»?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога од њих сте упознали или се сећате по неком надимку?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, сећам се онога ко ме је дошао спасити против овога Аце «Грка» који ми је рекао да ће ме убити, је ли, ликвидирати и ишла сам у опћину, то је тада била опћина, јел, у Ловасу и ту су нас довели и седео је насрам мене Ацо и ја сам седела нормално овако као сада и рекао је да све морам рећи што сам причала у, тамо у полицији у Зрењанину и ја сам рекла као и што сада кажем, тако сам рекла исто и њему, да ја против њега нисам могла ништа рећи, јер опћенито ништа не знам, осим да је добровољац и да је хтео спасити мога оца и на крају ме је хтео убити. Тада су дошла, да Вам испричам, тада су дошла тројица маскирних, мислим, страшно су изгледали, што је, је, страшно су изгледали и онако бахато су ушли, један је сео поред мене и још двојица овако са друге стране и исто су тако почели, «сада све што си причала и то, ово, оно», нормално ја сам се почела трести, јер ми је било страшно. То је било толико страшно, да сам помислила да ме нема, само да добијем метак, то ће бити спас. Међутим, они су ту мало испитивали, ко је шта, не знам, не сећам се точно ко је што и онда смо устали и идемо. Они су ме у ауто и вани. Александар је остао унутра, нешто су они причали, нормално не знам што, у ауто су ме ставили и круг направили. Мислила сам, одлазим, готово је, поздрављам се. Међутим, они су мене дошли спасити, али ни дан-данас не знам ко их је послао. Значи ја њих не могу познавати, први пут у животу сам их видела. То ни дан-данас не знам ко је послао њих, њих је неко морао послати да би ме спасили. Међутим, они су мени викали само да се смирим, да се престанем трести, да ми неће ништа бити. Ја то нисам ни могла чути, тресла сам се толико, ја мислим да је био потрес око мене. То је било страшно, а они су мене спашавали од Александра. После тога је, то сам чула, нормално, кренуо према мојој кући, мама је била кући, да убије и маму и мене и снају и све. Тко га је зауставио, ја не знам, то морате њега питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, поменули сте тог Зорана «Аждају». Да ли то на њега мислите?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Он је мој спаситељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, сем Зорана «Аждаје» и Аце, кога Ви знате као «Грка», да ли сам Вас добро разумела?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још некога од њих?

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Не знам сада, стварно, прошло је јако дуго и не бих знала сада, не могу се сетити. Осим тог возача, не могу се сетити ни његовог имена, он је живео са једном у Ловасу, ја не знам сада како се он зове, она је Ђаковић била, како се зове, боже. Не знам стварно како се звао тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пуномоћници, немате питања. Допунско питање сте имали, изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зауоставили су нам ауто у Зрењанину, зато што није имало таблице. Овај мајмун што нас је возио узео је ауто без таблица и писало је само на папиру ТО – територијална одбрана и због тога смо зауостављени у Зрењанину. А ти што кажеш спаситељи и ово, оно, што наводно она каже, што су је одвезли, па се тресла, она не говори да је од њих троје један тај «Аждаја». «Аждаја» је то возио по селу, она каже тројица којима не зна име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је на моје питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али та тројица што су возили по селу, није рекла да је један од њих «Аждаја», каже, тресла сам се, плашила сам се да ће да ме убију, овај, а на крају каже да сам ја који сам остао тамо, овај, да ћу ја да је убијем. Она је малопре изјавила да јој је једини циљ био да оде да види оца и тај циљ сам јој ја испунио, не ни «Аждаја», ни овај, ни онај, ја сам јој испунио, а после то што додаје та убиства, то јој се није десило.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Имам приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците на ову његову примедбу, изволите.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: Како може рећи, овај, да нису биле таблице, а што је носио оружје, сакривао, у ауту је сакривао оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАНКА ГРГИЋ: И не би ме убио, само би ме масакрирао и оставио, је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више нико никаква питања.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем Вам се госпођо Перичић, Гргић, девојачко Перичић. Направићемо паузу, па следећи сведок.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 11,39 часова и биће настављен у 12,10 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 12,13 часова.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

**ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА
СВЕДОК ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Бошњаковићу, да ли ме чујете?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Добар дан, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећи ћете ми име Вашег оца?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Антун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању Ви?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом, Ваша адреса?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Фрање Рачког 1, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења и место рођења?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: 27.10.1955. године, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених, па ћете рећи суду, да ли Вам је неко род неки – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић,

Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис? Да ли Вам је неко род од ових људи?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву, понављајући ове речи које ја изговорим – заклињем се.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа што ми је познато.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нећу прећутати.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ, од оца Антуна, по занимању радник, са пребивалиштем у Ловасу, ул. Фрање Рачког 1, рођен 1955. године у Ловасу, са оптуженима несродан, није у завади, опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових четрнаест лица, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у нападу, затим, убиства, телесна повређивања и противзаконита затварања у овом периоду у селу и догађај на такозваном минском пољу и страдање

цивила приликом овог догађаја. Испричаћете суду у том периоду, јесте ли Ви били у Ловасу, јесте у време напада били, шта Вам је у вези свега овога познато од дешавања у селу. Изволите.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па 10.10., да почнем отпочетка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите, изволите.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: 10.10. када су оно, шта ја знам, било је 7 и 15, пола 8 ујутру када су напали Ловас, ја сам био код сусједа Јапунџе у подруму. И онда Вуковарском сада улицом, прије је била Марка Орешковића, туда је ишао Крњајић Жељко, неки, је био онда овај, Зоран Тепавац, Милорад Воркапић и још неки непознати су били и дошли су до Јапунџине куће. Да, и неки Ступар је био из Товарника, дошли су до Јапунџине куће и онда је тај Ступар викао Јоци Сабљаку покојном да изађе вани. И он је изашао, а Крњајић је мене звао да изађем. И ја сам онда изашао вани и тамо смо онда причали на шору, на улици и они су онда продужили у центар, а ја сам остао доле код тог сусједа.

И онда 11.10. горе на ћошку горе код мене, у улици Фрање Рачког били смо причали исто ја и неки Адам Палијан и Фрањо Дошан и наишао је Саво Клисурић, Павле, Паво Клисурић и рекао мени да треба ићи у опћину код Ђуре Продановића се јавити, треба ићи возити неко грање за пекару из воћњака. Ја сам отишао горе у опћину да се јавим Ђури, он је био на прозору и рекао ми је да идем горе у механичку радионицу јавити се Милану Радојчићу. И ја сам се њему јавио и он ми је рекао да седнем тамо на клупу, то је било у механичкој радионици у ПЗ «Ловасу». Тамо је већ седео на клупи неки Милан Рендулић и Паво Антоловић и ја сам сео и долазио је Крњајић унутра, након, шта ја знам, десет, петнаест минута, каже, «шта онај усташа тамо ради». И ја се окренем и не видим никога иза себе, ја сам одмах мислио на себе. И није, он је отишао унутра код Милана Радојчића. Е онда је изашао Радојчић Милорад, «Бајица» и каже мени, «хајде Бошко са мном» и био сам затворен горе у радионици механичкој у канцеларији. Тамо је већ било десетак људи, а сада ја се не сећам точно који су били.

И онда сам 12.-ог ујутру када смо преноћили тамо, ишли смо купити мртве, то што су убијени 10.10. и затрпавали смо рукама. И онда када смо то средили, онда смо опет били затворени, 13.-ог сам изашао. Онда смо ишли радити у шуму и горе на економију и у пекару и тако све до и онда 17.-ог, шта ја знам колико је било сати, до 4 смо негде радили, јер у 5 је био већ њихов полицијски тај сат и

дошли смо горе, ишли смо круха узети, јер у задрузи је била као продавница нека. И онда дошли су војници ти неки и рекли су да морамо ићи тамо у двориште механичке радионице, да ће Љубан држати неки говор о пољопривреди, шта ли, ког врага. И онда смо отишли унутра и чекали смо, шта ја знам колико је било сати, већ је мрак био, светла су се упалила, у 5 је био тај већ њихов полицијски сат и онда је дошао Љубан и тамо је неке људе, «ти изађи, ти изађи», не, прво је рекао овај дан, «хајде, радни вод напоље». А ми смо сви морали радити, изашли смо, сви смо кренули, он каже, да нам мајку усташку, «сада бисте сви радили, назад у строј». И онда је- Љубан дошао и рекао тако неким поједнцима, не могу се сетити који су, да изађу и ја сам био, не знам, трећи, четврти ред. Ја сам питао Љубана, «ми што радимо у пекари, у шуми», каже, «изађите и ви». И ми смо изашли ван из строја и били смо вани на улици и Љубан је дошао код нас и рекао, «хоћете ићи свако својој кући или ћете негде сви заједно да будете». А куда ћемо ићи када је полицијски, неко ће нас убити и ми смо сви заједно онда отишли код Милића, неког Мирка тамо у центру, није далеко.

И онда тако сам ишао у шуму и у пекари радити и ето, мало сам имао са њима контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, то је све, док нисам изашао оно за Бадњак, ујутру. Морао сам ићи сваки дан радити у шуму, у пекару и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, каква је била ситуација у селу Ловас пре напада на Ловас, какви су били међунационални односи, да ли је било неке затегнутости?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Колико се ја сећам, није било, што каже онај, пили смо заједно, били у гостиони до задњег дана, нисмо имали никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је било неких хрватских оружаних снага у Ловасу, непосредно пре напада и тог дана на дан напада?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Пре напада је било оно, пред жетву негде па су отишли, а за време напада, ја нисам видео никога да је био од хрватских снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком то месецу је било пред жетву, кажете?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па негде седми месец, не знам, тако негде, седми месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јесу постојале неке цивилне страже у селу или било какве страже успостављене?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Је, то је било, биле су страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када су биле те страже и до када?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, не могу Вам точно рећи ни када су почеле, ни докле су биле, јер, шта ја знам, негде од десетог месеца, сада не знам баш тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли на дан напада, 10.10. функционисале те страже по селу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не, ја мислим да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када је био напад, да ли је било неке организоване одбране села?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Овамо где ја живим, није било ништа, на овом крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви и у то време живели у улици Фрање Рачког у Ловасу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте видели Жељка Крњајића, Зорана Тепавца и Милорада Воркапића и Ступара да се крећу улицомо Вуковарском, јесте ли само видели њих петорицу или је било ту још неких?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Било је још њих, три, четири, ја их нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки непознати? Реците ми, да ли су Крњајић Жељко и ови остали које сте набројали, били у униформи са оружјем?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су били у Вашој улици Фрање Рачког?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па то, ја сам на ћошку, дели ме, између Вуковарске и Фрање Рачког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, опишите ми тај напад, како је то трајао? Да ли је овом нападу претходио неки артиљеријски напад, неко гранатирање?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није када је био напад, то је прије било гранатирање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када пре?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: 01.10. ја мислим да је било задње гранатирање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задње гранатирање 01.10., а реците ми.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја мислим да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, 10.10. да ли је било неког гранатирања?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: 10.10. није било, били смо у подруму и ја нисам чуо да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, опишите ми мало, како се то дешавало, да ли је било неке пуцњаве, да ли је неко страдао, да ли сте Ви нешто видели или евентуално чули да је неко из Ваше улице убијен, страдао?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па пуцање је било и онда када су они дошли, чуло се да је убијен Јоса Пољак и запаљена кућа од Јосике Хоџака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Пољак, у којој улици је он у то време био?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Он је у Марка Орешковића, сада је Вуковарска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам кога Кризманића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вида Кризманића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Он је горе, више од мене, у Фрање Рачкога, он је исто убијен, сада не знам, да ли је тај дан убијен, када, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате његовог, односно, да ли сте знали, с обзиром да се ради о жртвама, његовог сина Зорана Кризманића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, он је био са мном затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је затворен када, ког дана?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја мислим да је 12.-ог на 13.-ти, онда је он остао, а ја сам отишао, изашао сам вани, ишао сам у шуму радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали шта се њему после десило?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, чуо сам да је убијен после, а ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте отишли, кажете, код Ђуре Продановића у опћину, Ви тако кажете, у то време је то била Месна заједница, колико сам ја разумела, Ловас није био општина у то време, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Говорило се тако, Месни уред, опћина, иде у опћину, тако.

- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама тачно Ђура Продановић рекао?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Рекао ми је да идем горе у задругу да се јавим Милану Радојчићу, он је био на прозору.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то учинили, отишли сте и јавили се Милану Радојчићу. Где сте му се то јавили, где је био Милан Радојчић?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па у механичкој радионици тамо где је кухиња на левој страни, тамо има лево једна просторија, он је ту био у тој просторији је он био.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Милан Радојчић тада био у цивилу, у униформи?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Био је у униформи.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је тачно рекао тада Милан Радојчић када сте му се јавили?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Рекао ми је да седнем тамо и да сачекам.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога када сте сели и сачекали, шта се дешава даље?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Онда је Крњајић извана однекле дошао и на степеницама каже, «шта онај усташа тамо ради» и отишао код Милана тамо унутра у канцеларију, шта му је то било, ја не знам и онда десетак минута, шта ја знам колико је трајало, дошао је Милорад Воркапић и одвео ме, овај, Радојчић и одвео ме горе и затворили ме горе. Било је још затворених у механичкој радионици у канцеларији.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас је, колико сам разумела, одвео Милорад Радојчић, звани «Бајица»?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој канцеларији када сте се обратили Милану Радојчићу, да ли је било још некога?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам видео.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете било је десетак људи затворених.
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте, рекосте, били затворени до 13.-ог је ли тако?
Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту неко вођен на неко испитивање, да ли је неко био повређен?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, била су нека двојица из Товарника, њих су водили на испитивање и онда их нису више вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Зорана Кризманића, да ли се сећате да је још неко био затворен од Ваших мештана? Кажете, не можете да се сетите ко је.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не могу се сетити, било је једно двадесетак, све скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто сте рекли да сте ишли купити мртве, ко је Вас то одредио да идете да купите мртве и са ким сте то ишли да радите?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, дошли су горе, овај, где смо били затворени и рекли су да идемо, нас једно шесторица, колико је нас било, ја мислим да нас је било шесторица да идемо. Изашли смо вани и онда је, пратили су нас, је ли, ишли смо, а Ивица Филић, он је покојни, он је возио трактор, а ми смо купили мртве и у приколицу бацали, трпали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко Вама то каже да идете да купите мртве?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ови што су били, не знам је ли то, имали су оне орлове, четири «С», јесу то од «Душана Силног» били или «Бели орлови», не знам, они су били у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли се сећате, колико сте мртвих скупили?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, осамнаест, двадесет, колико је било, не знам баш точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког дана сте то ишли купити мртве, оријентишите се у односу на онај дај, 10.10. када је био напад?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: 12.-ог или 13.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се сећате неког од тих мртвих које сте купили, некога од Ваших мештана?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Како се не бих сећао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли ми неког именом и презименом да поменете, да Вам је остало нешто карактеристично?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Данијел Бадањак, његова жена Цецилија Бадањак, онда код њих је био исто убијен Мирко Гргић из Товарника, онда Антун Јовановић, његова Анка, жена, тај што сте рекли, Вид Кризманић, неки Адамовић, Мата брица из Товарника, Полић Алојзије, Кесер Мато, Пољак Ђуро, Драгош Пејић, Драган, не знам, његов зет Мијо, Стипо Мађаревић, исто Јосип Пољак, Ката

Павличевић, Јосип Краљевић, Паво Ђаковић, Антоловић Живан и Стипо Пејић, не сећам се више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, како сте Ви знали на која места да идете да скупљате те људе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, ми смо ишли за трактором, редом, али где смо видели, ми смо покупили, било је и по шору, по улици и по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то све били цивили?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко направио попис тих људи?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Е ја мислим, не знам, први дан, не знам да ли је ко писао. Други дан је ишао овај Шимун Пејић, да ли је он писао, шта ја знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, наредних дана, кажете, од 13.-ог па надаље, морали сте ићи радити.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама то рекао да морате да идете да радите?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ту ови у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па не знам ја ко је наредио њима, рекли су да требамо ићи радити и ишли смо у шуму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у селу успостављена нека власт, било цивилна, било војна?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Имали су неку милицију, своју полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је био тамо командир те полиције и где је то била полиција?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Полиција је била недалеко од опћине у Боре Кесера кући, а командир је ваљда био овај Милан Девчић, ја мислим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви некада неким послом одлазили у ту зграду?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су Вам за кретање кроз село биле потребне неке пропуснице или?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Јесте, имали смо беле траке и када смо ишли радити, морали смо имати пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те беле траке које спомињете.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, на левој руци смо морали носити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да те траке стављате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па не знам ја ко је рекао, каже, морате сви привезати, тако су рекли ови сусједи да морамо привезати траку. Сада, где су чули, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било за сво становништво Ловаса те беле траке, за Србе и Хрвате, без разлике?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не, за Србе није било, само за Хрвате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, до када сте носили те траке, то је трајало једно време, па сте скидали после или?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја мислим тамо, шта ја знам, можда једно петнаестак, двадесет дана, десет дана, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, морали смо ићи радити. Шта то значи, морали, да ли је то Вама плаћено, да ли је то био добровољни рад, какав је то рад био?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ишли смо, добијали смо неке бонове, да можеш ићи у трговину и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте могли да пазарите за те бонове?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, могли смо у трговини узети цигара и тако, шта нам треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало тих дана у селу, јесте ли виђали неку војску, које су формације биле у селу, да ли сте Ви могли то да разликујете?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па било је, шта ја знам, резервиста ових из Ваљева, онда, шта ја знам колико су они били, једно десет, двадесет дана. Онда су дошли неки из Бачке преко и тако, исто резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињете неке «Беле орлове».

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте виђали припаднике тих «Белих орлова» по селу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја сам видео њих пар, они су рекли да су то из «Белих орлова». Имали су, ја мислим, онако као светлоплаве неке униформе, неке беретке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми мештани српске националности из Ловаса, мушкарци, јесу ли носили униформу и оружје?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су они припадали, формацијски у том периоду у селу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја Вам то не бих знао рећи, они су претежно имали ову СМБ униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је њима командовао тамо?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Боме, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од када познајете Љубана Деветака?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја њега знам још од пре рата, оно држао је овце недалеко од нашег салаша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте, 17.10.1991. године да Вам је било речено да се окупите тамо испред механичке радионе, односно пољопривредне задруге и да Вам је речено да ће Вам се обратити Љубан Деветак, да одржи неки говор.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Љубан Деветак био тада у селу, да ли је имао неку функцију?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја не знам шта је био, да ли је био шеф, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је био шеф? Реците ми, када је Љубан Деветак дошао и говорио, «ти изађи, ти изађи», да ли је имао неку униформу на себи или је био у цивилу, да ли је био наоружан?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја колико се сећам, мислим да је био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли том приликом Ви први пут видите Љубана Деветака?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Тада сам га први пут и видео у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, прво је било речено да изађе радни вод, па је почело Вас доста да излази, па је неко рекао, «мајку усташку».

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, неки што је, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај био ко је псовао мајку усташку?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам ја како се он зове, био је, имао је она четири «С», ја мислим да је била онако светлоплава та униформа и још је пушкомитраљез тамо био на огради од тог ходника, на зидићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек дошао са Љубаном Деветаком том приликом?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није, они су већ били унутра када смо ми улазили у двориште механичке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, након тога, пошто је вас доста изашло, па речено да се вратите, па Љубан показивао, ти, ти, ти, да ли те људе које је Љубан показивао, да ли су они по неком одабиру требали нешто да раде, да ли су били неке занатлије, нешто?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па не знам, то је све, претежно су били као неки мајстори, шта ли је, његови пријатељи, не знам, школски или ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога кажете да Вам је Љубан рекао да можете да идете кући, па сте се Ви бојали пошто је полицијски час да се шетате, па сте упућени код Милића у двориште, где се то дешава?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: На које мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменули сте једног момента да је Љубан рекао да можете ићи кући, да можете отићи својим кућама.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте ви који сте издвојени тада рекли да је полицијски час, да се бојите сада да се шетате, па вас је упутио код Милића у двориште. Где се ово дешава, где се то дешава, та ситуација?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знам да је у селу.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је испред механичке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту испред.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: На улици нам је рекао, онда смо ишли до, пратили су нас до Милићеве куће и ту смо преноћили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте после тога сазнали шта се то десило са овим људима што су остали у дворишту механичке радионе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам знао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали, а да ли сте наредних дана чули да се нешто десило и шта се десило?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То тек после минског поља су причали ови који су остали живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови преживели?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам они рекли, шта је то било?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да су тукли, батинали, боли ножевима, свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у то време, да ли сте Ви имали неко сазнање да у селу постоје неки импровизовани затвори, да се људи затварају и малтретирају, туку?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, било је у опћини доле, у уреду месном, у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви одлазили тамо па то видели или сте чули од некога ко је тамо био?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не што сам ја ишао тамо, била је жица стављена, да се тамо не може ићи, па су били неки као чувари, ови мештани, да се не може ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, били неки чувари, мештани. Који су то, да ли се сећате, који су то људи Ваши били?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја баш тог момента када сам био, био је неки Пера Карапанџа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је тај Пера Карапанџа имао униформу и оружје?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Имао је СМБ униформу и полуаутомтску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, којим сте Ви поводом тада ишли у Месну заједницу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па за пропусницу, у пекару и у шуму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то тамо издавао пропуснице?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па тај Клисурић Павле, Сава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се наредних дана дешавало у селу, јесте ли Ви наставили да радите, да ли је била нормална ситуација?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ми смо ишли, кажем, радити, а шта се по селу дешавало, ја нисам видео, нисам, када нисам ни био у селу. Боље сам волео ићи радити, него да сам њима на оку стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којима то њима, на кога то мислите када кажете?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па на те што су окупирали село, на те «Беле орлове» и «Душана Силног», те паравојне снаге и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте изашли за Бадњак 1991. године. Јесте ли Ви то својеволјно напустили Ловас или је неко тражио од Вас да напустите место?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па био сам код једнога пријатеља, неки Кризманић Јосип, њега су звали у Месни уред, јер његова мама, жена и деца су били дома, ја сам био код њих и он је дошао и почео плакати. Каже њему мама и жена, «Јосипе, шга је било?», каже, «истукли су ме, сутра'се морам селити». И ја онако размишљам, када су њега богаља, он је у «Борову» настрадао пре рата, каламбер му ухватио руку, када су њега богаља тукли, шта ће онда од мене направити. И ја сам ујутру дошао када се он морао селити, помогао му однети ствари неке, кофере и тако, до аутобуса, јер ишао је негде, шта ја знам, било је седам, осам сати, за Шид и онда се морало ићи код Брајковића тамо у центру, неког Стеве, тамо је била нека војна команда, за те ваљда резервисте, кога, не знам, исто по пропуснице и онда је неки капетан изашао и рекао да не треба пропуснице, да се иде. И ја сам онда са њим дошао те ствари да му помогнем стрпати у аутобус и дошао је тај Милорад Радојчић, «Бајица» и каже он мени, «Јоса, да ли се ти враћаш», рекох, «да, само да Кими помогнем ствари спремити да може ићи». И ја сам отишао са њима за Шид и ја се више нисам вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажете, истукли су га.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је то тукао?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја не знам, није рекао, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте ову војну команду код Брајковића Стеве у кући. Да ли је то војна команда била, почев од првог дана, од напада па надаље или је била нешто касније или?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја мислим да је нешто касније, после напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када отприлике, да ли имате неку оријентацију, колико после напада?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам Вам рећи када ја нисам ишао пуно у село и када сам ишао радити, тако да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је то било пре оног напада када је било минско поље или после?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је после минског поља, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Или прије, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од ових наших оптужених, Милана Девчића, од када знате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Знам га још када је био дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, рекосте, «мислим да је он би командир полиције». Јесте ли Ви имали неки контакт са њим, па Вам је он рекао да је командир или сте чули да је он командир?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није он мени ништа рекао, него сам чуо, ови што су ишли тамо као на испитивање неко, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Милан Радојчић, да ли је он имао неку функцију, а да је Вама то било познато?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам ја какву је он имао функцију, само кажем, када сам био горе 11.-ог, да ми је он рекао, Ђура рекао да се њему јавим. Ја мислим да је онда имао неку функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали још неки контакт са Миланом Радојчићем, сем тог 11.10.?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, ја сам заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић. Рекли сте овом Вашем суседу првом када сте видели ове, Вама познате и три непозната лица у униформи када је био напад и поменули сте да је међу њима био и Жељко Крњајић, да ли се сећате, шта је он имао од оружја, односно да ли је имао оружје?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја мислим да је имао аутоматску пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми, о овом у чему сте учествовали у овом сакупљању лешева, да ли је то било, да ли сте то радили само један дан или је било у више наврата?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па 12.-ог смо нешто купили, онда смо 13.-ог исто ишли, ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте ишли и да сте налазили и на улици и да сте редом ишли, а како сте знали у којим се зградама, подрумима налазе лешеве?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја не знам, али то је ваљда знао овај Ивица Филић што је возио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, на питање суда, везано за оно када сте видели Деветака и суд Вас је питао, овај, шта је он био, каква је његова улога, Ви сте рекли да је био шеф, али нисте рекли коме је био шеф по Вашем мишљењу, коме је он као шеф могао да наређује?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Немам ја појма коме је могао бити шеф, али када је он нас издвајао, када је рекао да изађемо вани и ми, ја претпостављам да је био неки шеф.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За овај рад што кажете да сте добијали ове бонове што сте ишли радити, овај, да ли је то било добровољно, да ли сте Ви могли да одбијете да радите без последица?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам шта би било ко није ишао радити, јер свако је волео ваљда боље да изађе негде да ради, да није стално на оку њиховоме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми за ову ситуацију када сте 17.10., значи пре минског поља, дан уочи минског поља када сте били окупљени у задрузи, када сте улазили унутра у задругу, да ли је неко Вас и остале, да ли је било неког претреса?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Претрес је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је то чинио, да ли се сећате можда?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па били су у униформама, СМБ, а сада ја не знам, не познајем људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је приликом тог претресања било неке ситуације да неко добије батине неке, да ли се тога сећате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па код неког Пере Палијана су нашли, он је увек носио на каишу бритвицу онако у футроли и добио је због тога ударац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било још неких таквих ситуација, да ли се Ви сећате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, ја сам међу задњима ишао, а шта је прије било, ја не знам, ови што су улазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А после тога док нисте били издвојени, да ли је било тих ситуација да неко још евентуално добије батине неке?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па било је, онако мало шамари и удари, јер купили су новце и све што је ко имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то било, ко је скупљао новце, ко је рекао да се скупљају новци?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ти што су затворили горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, да ли је скупљао новац неко лично од њих или је некеме наредио да скупљају паре, новце?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја не знам ко је наредио коме, али је раширио ону «титовку» и ишао је редом, бацај шта ко има, новце и све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажем, да ли је тај што је носио ту «титовку», да ли је то био неко од тих војника, да кажем, или неко од Ваших мештана?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је био од ових неких, али ја не знам да ли је био од «Душана Силног» или од ових «орлова», не знам ко је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате некога од тих, овај, добровољаца по надимку или сте упамтили неког?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Чуо сам, викали су неки Коста, Петроније шта ја знам, ја нисам имао прилике сусрести.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ко је ко, значи само сте чули по имену, добро.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, да ли сте познавали Фрању Панцу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, каква је његова судбина?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте њега евентуално видели оно када сте били овај затворени у задрузи оно на почетку?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међу онима. А да ли је био међу овима које сте сахрањивали?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми, за Ивицу Видића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам ни за њега када је убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли знате за Дарка и Жељка Павлића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам када су убијени, али њих су довели горе у механичку радионицу, сада не знам да ли је био 12.-ти и онда тамо неки са неким бајонетом, Жељка косу секао, овај један изашао вани војник и пуко је рафал у зрак и рекао, «пустите бре децу, шта им радите» и онда су их одвели, а куда су их одвели, ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је то био, ко их је довео и одвео, да ли знате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па Жељко је викао, ми смо били на прозору, викао је, «ево питајте Мирка Рудића, нико није пуцао». Они су њих довели ваљда да су пуцали, шта ли, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био Мирко тај Рудић ту када се то дешавало?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Они кажу, ето како је Жељко викао да их је довео, каже, «па питајте њега, нико није пуцао». А сада да ли је он био са њим, ја нисам видео, можда је био мало ниже, па га нисам видео кроз прозор, када је то мали прозор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, господине Бошњаковићу, Бранкица Мајкић, адвокат Љубана Деветака и Милана Девчића. Имам неколико питања за Вас, вратила бих Вас на овај период пре 10.10. о ком сте говорили, па само конкретно везано за страже о којима сте причали да су постојале, да ли сте Ви узели учешће у стражама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите ми, молим Вас, на ком сте месту Ви држали стражу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја сам био овамо на томпојевачком путу, јер то је код мене близу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У тим приликама, да ли сте код себе имали неко наоружање?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Имали смо нас тројица једну ловачку пушку.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А осим ловачке пушке, други људи који су, најпре ако можете да ми кажете број отприлике мештана Ловаса који је давао стражу у то време?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па не бих Вам ја знао рећи точан број, било је по сменама, а шта ја знам, ми смо били само на томпојевачком путу и.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А ко је правио распоред тај, како кажете, по сменама сте ишли, како је то било организовано, да ли можете нешто ближе да нам кажете?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја не знам, ми нисмо ишли у општину, то су као заповедници били, сеоске страже, а сада како се правио распоред, ја нисам ишао у општину тамо у Месни уред.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да нам кажете имена тих заповедника, како кажете, сеоских стража?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па не бих, шта ја знам, мени је био овај, неки, једно време, Татко неки, једно време, а једно време је био Никица овај Марић.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А реците ми, да ли Вам је познато да је постојао Кризни штаб пре 10.10. у Ловасу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Чуо сам нешто, ми смо то звали «клизни» штаб.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Како?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: «Клизни».

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А «клизни» добро. Кажите ми, сада да Вас питам даље за дан 17.-ти када сте били у задрузи, у дворишту задруге затворени, да ли можете да ми кажате када сте видели Љубана Деветака, да ли је он дошао сам или је са њим био још неко?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ја, мислим, ја га нисам могао видети одмах када је улазио унутра, јер сам, кажем, био негде трећи, четврти ред. Ја не знам да ли је он дошао сам или је још неко са њим дошао, ја не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте можда, да ли сте познавали Ђуру Продановића, поменули сте га на почетку?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте можда њега видели те вечери?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не сећам се да сам њега видео.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми кажете, са ким сте Ви били издвојени у групи?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па било је, не знам, једно петнаестак, ево сада могу да се сетим, да је био до мене Ивица и Владо Шалај, они су до мене били, на каучу седели. Сада не могу се сетити који су још били, неки су умрли и тако.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је био Иван Пољак у том друштву?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Иван Пољак, да ли је био са Вама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не могу се сетити, не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли се сећате можда Јосипа Кувездића?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не, кажем, само се сећам Владе Шалаја и Ивице, они су били до мене седели, ми смо били три, један до другог.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, кажите ми, да ли се сећате можда да ли је Љубан том приликом држао неки говор ту окупљенима или нешто слично?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, касније када смо ми отишли овај код тог Милића, је ли он њима држао говор или није, ја не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, а кажите ми, још бих Вас питала само, да ли се сећате можда неке ситуације када овај то Љубан бира људе који треба да изађу, да га је неко спречио да изведе још људи осим вас који сте?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није њега нико спречавао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, а да ли можда знате, где је Љубан радио у то време?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можда знате, ко је био директор задруге после 10.10.1991. године?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, кажите ми даље, да ли Ви знате када је формирана милиција у Ловасу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам када је формирана, то је било после напада, шта ја знам, а сада.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли можете да ми кажете, ови људи од којих сте чули да је Милан Девчић био командир, да ли можете да ми кажете, за који период они Вама то говоре?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам који је датум то био, то је причао Ђука неки Радочај, он је био тамо и шта ја знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли знате, у ком је месецу Ђука Радочај био у полицији?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Где да је био?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У полицији?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, десети или једанаести месец, не знам

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала Вам пуно, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан господине.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Добар дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам Градимир Налић, ја браним Милана Радојчића. Ја бих Вам пар питања поставио, ако би били добри да одговорите. Када сте имали тај задатак тежак да скупљате те погинуле Ваше сељане, да ли се можда сећате, Ви сте их и набројали, да ли се сећате, неко од њих, да Вас не питам за све, овај, да ли је имао некакве видљиве повреде и које врсте, ако за неког од њих можете да кажете? На пример, за Данијела и Цецилију Бадањак, да ли се сећате, да ли сте видели повреде?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па видело се само, све је било крваво по одећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А нисте видели појединачно од чега је или?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не, када је било пуно крви, како можеш видети, на одећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте иначе, да Вас не «вучем» кроз ту мучну ситуацију, да ли сте уочили код било кога од њих, овај, конкретно од чега је, не знам, да ли је метак, да ли је граната, ако је могло да се види по повредама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ово су све претежно меци били.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Претежно меци, хвала. Кажите ми, молим Вас то када су држане те сеоске страже и тај Кризни штаб, да ли знате ко је био у том Кризном штабу, ко је био на челу тог Кризног штаба можда или?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, јер мене то није интересовало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко су била ова два господина са којима сте Ви држали стражу? Рекли сте да сте са двојицом неких Ваших колега држали стражу и имали смо једну пушку нас тројица, ко су била та два господина?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Био је Сабљак Ивица и Дамјановић Антун, он је погинуо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците ми још нешто, молим Вас, да ли је било неког другог оружја код стража сеоских, осим ловачког?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја не знам за друге пунктове, ја само знам ово што смо ми држали код томпојевачког пута, ми смо имали само ту ловачку пушку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а реците ми молим Вас, овај, да ли Вам је познато да су вођени неки преговори са војском и да су некакве делегације?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је био неки капетан, шта је он био, пуковник, уствари, неки Ловрић Туна, он је ишао преговарати да се неко оружје преда, а које, ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А не знате које оружје је у питању?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је предато неко оружје, знате ли то?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Шта кажете?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је предато неко оружје после тих преговора, да ли знате то?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја Вам не бих знао рећи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, које сте ловаске Србе Ви виђали тих дана у селу, а да нису били у униформи, да ли можете да се сетите по имену?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не могу се сетити.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете се сетити. Реците ми, молим Вас, јесте ли видели све, да ли познајете све куће у селу које су српске?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па претежно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли обишли све те куће, тих десетак, петнаест дана после напада?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како онда знате господине, да све српске куће нису биле обележене плахтама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није ме нико ни питао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Питала Вас је судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао за куће, него за траке око руку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, куће нисте видели, које Србе не знате, па којег се то Србина Ви видели а да није у униформи, а да није носио траку, да ли можете неког да се сетите?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нису они ни носили траке.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кога сте од Срба срели тих дана, па ћемо њих питати да ли су носили траке или нису, видећемо шта кажу.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Кога сам срео, претежно сви Ловашчани, ево рецимо Ица Воркапић, мој сусјед Жељко и ови.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли они носили униформе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ја Вас питам, Србе у цивилу, кога сте видели тих дана?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Откуд ја да знам кога сам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Кажите ми, молим Вас, јесу ли неки Хрвати носили униформе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Било је и тога.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можете да се сетите, ко су ти Хрвати?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Тај Шима што је писао други дан те мртве и онда касније сам видео, ја мислим, Јосип Лукетић, Шимун Пејић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Фрањо Жадањ?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Владо Сомборац?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: И он је носио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, јесу носили оружје ти Хрвати?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нису, ја их нисам видео са оружјем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми, молим Вас, то када сте одлазили у Месну заједницу, па кажете, видели сте Перу Карапанцу. Када је то било, можете ли тога да се сетите ближе, у ком периоду?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па то је негде одмах, шта ја знам, после 13.-ог када смо ишли радити доле у пекару.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А којим послом сте ишли у Месну заједницу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Шта кажете?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Којим послом сте ишли у Месну заједницу и код кога?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па ишли смо тамо у опћину, у Месну заједницу по пропуснице да можемо изаћи, јер доле је била рампа у селу доле, пре игралишта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а кажите, да ли је било тенкова у селу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико их је било, где их је било, да се Ви сећате?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја сам видео само овај у Фрање Рачкога, био је један горе на ћошку, јер горе даље нисам ишао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је било војске, рекли сте да сте видели неке Ваљевце и касније да су дошли из Бачке, чини ми се?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Касније су долазили ти као резервисти, Ваљевци и било је из Суботице, окле, тамо из Војводине, шта ја знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, колико је било војске у селу, да ли је било војне полиције?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја нисам видео војну полицију, јер, кажем Вам, нисам ја по селу ни ходао, дођемо са после, идеш кући и полицијски почиње и куда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, кажите ми, ови послови који су рађени, овај, које су сељани радили и кажете, морали смо радити и тако даље, јесу ли то били уобичајени послови у селу за то годишње доба, значи говорим кукуруз, виноград, дрва, је ли то уобичајено или је то било нешто што се иначе не треба радити, па се неко то, да кажем, иживљавао?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је јесен, тада се беру кукурузи, виногради.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи то су уобичајени послови који се иначе обављају, само их је неко сада организовао, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ваљда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, кажите ми, да ли је било напуштених кућа ту, домаћинстава, остављене стоке?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко се бринуо о томе и шта је било са том стоком и тиме?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па били су, шта ја знам, неки људи су били као одређени, па су ишли хранити.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, молим Вас, Ви сте ишли спремати дрва за пекару. Ко је добијао хлеб из те пекаре?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Шта?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је добијао хлеб из те пекаре за коју сте Ви спремали дрва, јесу добијали и мештани Ловаса?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Сви мештани Ловаса.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сви мештани Ловаса, хвала Вам. Кажите ми, овај, још једну ствар, јесте ли Ви виђали припаднике илочке полиције у Ловасу пре 10.10.?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли виђали припаднике Збора народне гарде?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Рекао сам, било је негде у седмом месецу, пред жетву су били једно време и отишли су.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, знате ли објекат СОР-а, шта је то?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ко?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: СОР-а, СОР-а?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја не разумем то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Објекат Савезне омладинске радне акције, да ли је било негде ту код Ловаса?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То је код Сотина.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је удаљено од Ловаса?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па шта ја знам, пет, шест километара можда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта се тамо догађало пре 10.10. или у току лета 1991. године, да ли знате, да ли је тамо спровођена нека обука и чије војске?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па причало се да има гарде, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је долазила та гарда у Ловас?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам да ли су они одатле долазили или одакле, ја немам појма.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте их виђали Ви по селу, у кафани?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, рекао сам Вам, видели смо, гарда је била ту пред жетву у седмом месецу и касније никако, када су отишли, више нису ни долазили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, кажите ми још једну ствар, пред овај напад 10.10. да ли се знало у селу за напад, да ли се говорило о томе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја немам појма, није нико, мени се чини, да ли је ко знао или није, ја не знам, ја знам да нисам знао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала Вам, ја немам више питања.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: А ко је знао, ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала на Вашем сведочењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала, адвокат Војислав Вукотић. Господине Бошњаковићу да ли је и колико било Хрвата у подруму Јапунце о којем сте данас говорили?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па било је нас из суседства, били су, троје Пањика, онда су биле неке две сестре, Мујић Невенка и Марија, Јоца Сабљак и његова жена и Жељко и његова фамилија.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Када сте изашли из подрума, како сте данас опет рекли, да ли се Жељко Крњајић поздравио са Вама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, можете ли нам рећи само још ово, да ли је Вама Жељко Крњајић ишта лоше учинио?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Мени није, само оно када је ушао и рекао, каже, «шта онај усташа ради», ништа друго.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро хвала Вам, за Вас више немам питања господине Бошњаковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца, нема више нико. Од оптужених? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, господине Бошњаковићу, оптужени Љубан Деветак.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јосипе, ако се сећаш, молио бих те да кажеш, шта је писало на тим боновима које си добијао, како си рекао на питање председнице већа, да ли се сећаш тога, шта је писало, да ли је писала вредност тог бона, поена, шта је још писало на бону?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не могу се сетити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Немам више питања, имам само примедбу. Јосип је мене заменио са чињеницом коју је и сам рекао, да сам их видео код или водио код овога Милића. Ја сам стварно обишао те људе код Милића 17.-ог вече, 18.-ог сам издвојио људе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од оптужених, ко има питања? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан, оптужени Жељко Крњајић, добар дан, Јосипе.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Добар дан, Жељко.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Види, овај, Јосипе, прво бих те питао, када је Јоцо Сабљак дошао код Жељка Јапунце у подрум?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Исто као и ја, 09.-ог навече.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пре напада, за време напада?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Прије напада смо ми, 09.-ог навече смо ми, овај, били код њега у подруму.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Још 09.-ог навече сте били у подруму?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тако је, знам ја то. Реци ми, Јоса, ја и ти смо били једни од бољих другара, још од 1974. године, од радне акције, је ли тако, да ли чујеш?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам шта сада.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питам те, били смо једни од бољих другара, ја и ти, још од Сиска.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Давно је то било, Крња.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сам ја тебе икада назвао усташа?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Јеси, када си улазио, када сам био тамо, седео на клупи, у механичкој радионици.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 11.-ог?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када, до подне, после подне?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па негде око 10, 11 сати, био је Паво кувар и Бува, тамо седели на клупи, ја био иза Паве куvara, ти си улазио унутра и рекао: «Шта онај усташа тамо ради?». Онда је «Бајица» дошао по мене и одвео ме горе и затворио.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли то има логике, 24 сати прије тога се рукујем са тобом. Јесам ја теби рекао тај дан да сакријеш, да подереш оружани лист од пиштоља код Јапунце?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Како ћу, када га нисам ни имао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам имао ни пиштољ ни оружани лист.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ниси имао оружани лист?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не, имао сам само оно у «Борову» што сам био оно капијаш, ништа више.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То док си радио као чувар, имао си службени пиштољ и то јутро сам ти ја код Јапунце рекао, Кожани смо те сви звали, «Кожани, сакри, подери тај оружани лист», је ли тако било?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам га ни имао, он је отишао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам га разумео.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја сам само у «Борову» имао право носити у погону, нисам смео уопште носити овако оружје нити лист.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, јесам ја то јутро само питао, да ли има оружја у тој кући?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Код Жељка?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја мислим да јеси, али мислим да нико није имао оружје.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шта ти мислиш, да сам ја сматрао да си ти усташа, да ли бих ја тебе заробио, одвео негде или бих ти пружио руку и рекао, вратите се назад у подрум?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да ли бих ја рекао теби да си ти мени рекао да сам усташа, а да ниси? Не бих рекао, сигурно. Сада, да ли си ти мислио на мене или на Паву кувара или на Милана, али вероватно на мене, када ме је «Бајица» одвео и затворио горе у канцеларију.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, јесам рекао тада да ставите, да Јапунца стави белу плахту, крпу на капију?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Јеси.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је то српска кућа за тебе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ваљда је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Онда су плахте биле и на српским кућама.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сада ми реци, Миле Ходак, твој комшија, да ли ти је то комшија?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јеси њега виђао задњи месец дана пред напад у улици са снајпером?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А јеси кога другог виђао са снајпером и «калашњиковим»?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао си за ову двојицу да су ти били заповедник. Да ли је то Златко Туркаљ?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ли знаш, да ли је можда Мујић Ивица био један од заповедника?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, ја нисам ишао горе у тај кризни штаб, шта сам знао ко је ко тамо.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кошко, знамо се, па ја и ти смо ишли свуда, ишао си ти свуда, знаш ти брате све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крњајићу, Ви не сведочите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право да поставите питање и да ставите примедбу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Реци ми, Јосипе, овај, крајем четвртог месеца 1991. године када је стигла једна количина оружја, да ли је твој комшија и мој уједно комшија, Дошен Ђука, приликом монтирања, убио своју супругу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је стигла количина оружја, Ви то одговарате кроз питање. Човек није причао ни о каквој количини оружја, а Ви сада сугестивно постављате питање.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да ли је Ђука Дошен лишио живота своју супругу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Он је имао дозволу за пиштољ и купио је пиштољ.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да није реч о «калашњикову» ту?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. Да ли је теби рођак Радмиловић Милан, «Сова» што смо га звали?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: То није Милан, то је Иво.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Иво, извини, да, да ли ти је неки рођак?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Мени не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, били сте добри? Да ли је он кога ранио на хрватским стражама?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па упуцао је Клакија ваљда.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? На који део оптужбе се то односи да је тај Ива?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пред наш долазак, 08., 09. и 10. октобар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, реците?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 1991. године.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није то било пред напад, прије је он њега ранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када прије?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Некако с почетка стража, шта ја знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јеси видео твој комшију Дарка Пољака да је дотерао тенк у деветом месецу, почетком десетог, 1991. године?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Ја колико сам чуо, није Дарко, него његов брат Микица.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Из Товарника, одакле, из шуме, где су дотерали тенк и отишли за Илок, шта ли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао сам, крај деветог, почетак десетог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте сведока, немојте Ви да одговарате на питање и сугестивно поставите, па чекате да се потврди. Питајте када, да чујемо, а Ви одговорите кроз питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питао сам, крај деветог и почетак десетог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И питајте упитно, да ли је дотерао. Сада ћу Вам забрањивати таква питања где одговарате.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од оптужених питања? Нема. Господине Бошњаковићу, само још пар питања. Интересује ме Јосип Јовановић, звани «Јоса», да ли знате тог човека, да ли сте га знали, то је једна од наших жртава овде у оптужници?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосипа Јовановића, званог «Јоса», сина Антуна и Анке Јовановић.

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, шта са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био затворен у просторијама задруге?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама тамо када сте били?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам, не сећам да ли је био са нама горе затворен, али касније сам чуо да је затворен и да је убијен после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте чули то да је био затворен и од кога сте чули?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Па, причале су жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, овај кувар Паво Антоловић, тако рекосте?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Да, Антоловић Паво, а звали га кувар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тог дана, значи када сте били тамо у канцеларијама изнад задруге, да ли је вођен негде на испитивање, да ли је малтретиран, тучен или нешто слично?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам ја да ли је он где вођен или није, кажем, ми смо седели у ходнику од кухиње на клупи. Е сада, да

ли је он био прије негде испитиван или, када је мене овај одвео горе и затворио, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је нешто јако битно? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала. По мени је ово, госпођо судија, јако битно, док је овај господин сведок ту, а ради се о изјави Јоце Сабљака. Ја сам на инсистирање Јоце Сабљака, он је давао овде изјаву, човек је био болестан, ја му се нисам хтео супротстављати, ја сам признао и рекао сам, «био сам, чика Јоцо код Вас у кући». Чика Јоцо је рекао да сам га ја послао доле у тај исти подрум где је био и господин Жељко Јапунца и Јосип Бошњаковић. Јосип Бошњаковић сада је потврдио и ја то знам од других, да је чика Јоцо Сабљак тамо био и та два дана раније, значи нисам то јутро му уопште рекао да иде у подрум, овај, а нисам се хтео противити јер је човек био јако болестан, човек није лагао, већ је он и сам рекао да има неке дупле слике, да он то све нешто, овај, види и човек је недуго након сведочења, умро, а у међувремену ме звао телефоном и рекао да је криво сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, то није питање ни примедба на исказ овог сведока, је ли тако, да не држимо сведока даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нека сведок потврди да ли је то истина, је ли тај човек био дан раније у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је причао у свом исказу, чули сте и ја сам сада мислила нешто много битно ћете да питате сведока, а то што сада Ви нешто сведочите. Можете да се вратите, господине Крњајићу. Господине Бошњаковићу, захваљујемо Вам се што сте сведочили. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам Наташа Кандић, хтела сам само да Вас питам у вези са сахрањивањем људи. Да ли је било породица које су присуствовале када сте Ви сахрањивали људе?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А који је разлог, да ли знате, зашто их није било?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Не знам који је разлог, није било никога од породица, ниједном.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су породице тада имале прилике да Вас питају нешто о сахранама? Да ли се знало то у селу?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Након пар дана, онда су питали, то је био ископан као трашеј са багером, онако шта ја знам, петнаестак метара, ту смо све редом бацали унутра.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми само, да ли знате, да ли је у Ловасу било уобичајено да сахранама не присуствују породице?

Сведок ЈОСИП БОШЊАКОВИЋ: Није се смело, шта ја знам, то је рат почео, не знам или им је неко бранио, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате? Добро, ја немам више питања.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одјављујемо са са Жупанијским судом у Вуковару. Завршили смо господине Бошњаковићу Ваше сведочење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес **СЕ ОДЛАЖЕ**, а наставак одређује у дане: **08.-16. јуна 2011. године, све судница 4.**

За 08. јуни 2011. године у 9 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Милета Гавриловића**
- **Мирољуба Марића**
- **Драгана Грујића.**

За 09. јуни 2011. године у 14 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Миленка Стефановића**
- **Миодрага Радосављевића**
- **Сашу Симовића**

За 10. јуни 2011. године у 9 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Зорана Милића**
- **Бранислава Исаиловског**
- **Верољуба Милетића**

За 13. јуни 2011. године у 14 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Томислава Саватића**
- **Зорана Јовановића**
- **Станка Параментића**

За 14. јуни 2011. године у 14 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Радивоја Мојсиловића**
- **Александра Драгојловића**
- **Драгана Николића**

За 15. јуни 2011. године у 14 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Витомира Драгојловића**
- **Неђу Макивића**
- **Борисава Богуновића**

За 16. јуни 2011. године у 14 часова и 30 минута позвати сведоке:

- **Лазара Танасића**
- **Рајка Ловрића**
- **Мирјану Кукић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, реците.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако могу да замолим за 15. јуни, обзиром да су сведоци које сам ја предложила у име, овај, питање је само за 15. јун да ли је могуће макар пола сата касније да почнемо, јер сам ја претрес раније заказан замолила да ми помере, знала сам за овај датум, када сте нам рекли прошлог месеца, да бих могла да стигнем. Нисам очекивала да ће бити ова измена за поподне, ако постоји нека могућност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате заказано?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У Палати правде завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сати, у ком предмету?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ето, можемо да почнемо мало касније за пола сата, ето нека буде 15. јун рецимо у 15 часова.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована председнице већа, Лазар Танасић сведок се писменим путем обратио већу и Вама као

председнику са молбом да изостане са јунског сведочења, пошто има свадбу, син му се жени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако ми се писменим путем обратио суд ће о томе да одлучи, ако се писмено обратио сведок, не морате Ви да интервенишете. Суд ће то имати у виду и цениће да ли је то оправдано и тако даље.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала лепо.

Довршено у 13,35 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА